

முல்லை முன்பா

அவாவழும் நிலம்

சிவபுராட்சுரம்

அன்புடன்

பொதுநலம்

கா. சிவசுந்தர்

சிவசுந்தர்

செப்டம்பர் 2010030

10408. SE

மண்ணின் சிறகுகளால் பறத்தல்
பற்றியதான கவிதைகள்

பொதுநல நூலகம்

மாநில நூலகம்.

விசேட நேரங்களை பகுதி

முல்லை முஸ்ரிபா

அவாவுறும் நிலம்
கவிதைகள் திரட்டு
முல்லை முஸ்ரிபா

AWAVURUM NILAM
Collection of Poems
By Mullai Musrifa

© மஃரிபா மஃஸூர்
'முல்லை இல்லம்',
பெருக்குவற்றான்,
கொத்தாந்தீவு, இலங்கை

© Mahrifa Mahzoor
'Mullai Illam'
Perukkuwattan,
Kottantivu, Sri Lanka.
musrifa100@gmail.com

முதற்பதிப்பு: நவம்பர்-2009
பக்கங்கள்: xii + 103

Fist Edition: Nov.2009
Pages: xii + 103

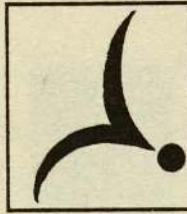
வெளியீடு: வெள்ளாப்பு வெளி,
198/30 ஜம்ஆ மஸ்ஜித் வீதி,
கொழும்பு - 10

Publishers: Wellppuweli
198/30, Jumma Masjid Rd,
Colombo - 10
wellappuweli@yahoo.com

அவாவுகை: 200.00

ISBN: 978-955-0280-00-1

081

வெள்ளாப்பு வெளி

'வடிவமற்ற ஒவ்வொன்றும் தனக்கான வடிவத்தைத்தேடிச்
கொண்டேயிருக்கும்.

துயர் மண்டிய சுவடுகளில் காணாமல் போன காலடிகளை
அவாவுறும் என் நிலத்திற்கு

புலரிச் சொற்கள்

‘வடிவமற்ற ஒவ்வொன்றும் தனக்கான வடிவத்தைத் தேடிக் கொண்டேயிருக்கும்’ என்றார் கலீல் ஜிப்ரான். வடிவங்களைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும் விளிம்புநிலை மாந்தரின் கேவலைச் சுமந்து பறப்பதற்கான சிறகுகளை புலரிச் சொற்களால் வரைந்து பார்க்க வெள்ளாப்பு வெளி அவாக் கொள்கிறது.

அந்த அவாவுதலின் தொடக்கமாகவே முல்லை முஸ்ரிபாவின் அலாவுறும் நிலம் வெளிவருகிறது. தொண்ணூறுக்குப் பின்னரான முஸ்லிம் தேசக் கவிதைகளை அடையாளப்படுத்தும் கவிஞர்களுள் முக்கியமான ஒருவராக முஸ்ரிபா அடையாளப்படுகிறார்.

முஸ்ரிபா வதைபட்டுச் சிதைகிற வாழ்வின் மீதான கவிதைகளாக இருத்தலுக்கான அழைப்பை வெளியேற்றப்பட்ட வடக்கு முஸ்லிம்களின் குரலாகப் பதிவு செய்தவர். அதற்காக 2003ம் வருடத்துக்கான தேசிய சாகித்திய விருது, வடக்கு கிழக்கு இலக்கிய விருதுகளைத் தனதாக்கியவர்.

அத்தொகுதியிலுள்ள 'மீதம்' கவிதை கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தின் க.பொ.த. சாதாரண தர மாணவர்களுக்கான தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் பாட நூலில் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளமை இவரது கவிதை ஆளுமைக்கான சான்றாகும்.

கல்விப் புலத்தில் மொழித்துறை விரிவுரையாளர், வளவாளர், முதன்மை ஆசிரியர் என வகிபாகங்களைக் கொண்டவர். இலங்கை அதிபர் சேவையில் உள்ளீர்க் கப்பட்டுள்ளார். இலங்கை வானொலியின் ஒலிபரப் பாளர், சமூக இயங்கியலாளர். இப்படி பன்முகம் காட்டும் முஸ்ரிபாவின் கவிதை முகமே இவருக்கான முகவரியாகவும் அமைகிறது.

வடக்கு முஸ்லிம்களின் வாழ்வியல் பேசும் இவரது கவிதைகள் பெரும் சொல்லாடலுக்கான வாசல்களைத் திறக்கிறது என்ற வகையில் ஒரு வரலாற்று ஆவண மாகவும் திகழ்கிறது.

வெள்ளாப்பு வெளி
2009 ஒக்டோபர் 28

சேரனின் சொற்கள்

முல்லைக் கவிஞனின் உயிர்மொழி

முல்லை முஸ்ரிபாவின் கவிதைகள் முல்லைத்தீவில் அவருக்கு மறுக்கப்பட்ட வாழ்வையும் கனவையும் மட்டுமே பேசுவன அல்ல. அந்த வாழ்வும் அந்த மண்ணிலே ஆழ வேரோ டியிருந்த அவரதும் அவர் போன்ற ஆயிரக்கணக்கான முஸ்லிம் மக்களின் வரலாறும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளால் தூக்கி வீசப்பட்டாலும் முஸ்ரிபாவினதும் அவரது தேசிய இனத்தினதும் உயிர் மூச்சையும் புது வரலாற்றையும் இலக்கியமும் கவிதை யும் அணையாமல் முன்னெடுக்கின்றன.

முல்லை முஸ்ரிபாவின் கவிதைகளுக்கு முன்னுரையாகச் சில வார்த்தைகள் எழுதுகிறபோது வலி ஒருபுறம்; வெட்கம் மறுபுறம்; முன்னுரைக்கான அழைப்பை அவர் தந்தபோது எழுந்த அடக் கத்துடன் கூடிய பெருமிதம் இன்னொருபுறம் என உணர்வின் அலைகள் என்னைச் சூழ்கின்றன.

கவிதைத் தொகுதிகளுக்கு முன்னுரைகள் தேவையில்லை என்பதே என்னுடைய கருத்தாக இருந்து வருகிறது. எனினும், பல்வேறு கவிஞர்களின் தொகுதிகளுக்கு முன்னுரை எழுத நேர்ந்திருக்கிறது. அப்படி எழுதுகிறபோது இலக்கிய விமரிசகர்

அல்லது கவிதையின் உபாசகன் என்ற ஒளிவட்டத்தைத் தவிர்த்து விடுவது பொருத்தமானதும் நியாயமானதும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

அப்படியானால் ஒரு முன்னுரைக்கு எத்தகைய இணக்கப்பாடு இருக்க முடியும் என்ற கேள்வி பெரிதாக எழுகிறது.

இலக்கிய வரலாற்றிலும் அரசில் வரலாற்றிலும் அரசியல் இலக்கிய வரலாற்றிலும் பல தளங்களிலும் சிறப்பும் தனித் தன்மையும் வரலாற்று முக்கியத்துவமும் வாய்க்கப்பெற்ற தொகுதிகளை எதிர்கொள்கிறபோது அவை பற்றிய சில வார்த்தைகள் எழுதிக் கோடிட்டுக் காட்டுவது பொருத்தமானது. கூடவே, முல்லை முஸ்ரிபாவின் கவிதைக் குரலுடனும் உறவுக் குரலுடனும் உணர்வுத் தோழமையைக் காட்டுவதற்காகவும் இந்த முன்னுரை மிக இயல்பான ஒரு பாலமாகவும் மாறிவிடுகிறது.

அரசியல்வாதிகளும் தமிழ் இயக்கங்களும் செய்யாத - அவர்களால் செய்ய முடியாத அல்லது அவர்கள் செய்ய மறுத்த - உணர்வுத் தோழமையையும் அரசியல் இணக்கத்தையும் பல முஸ்லிம், தமிழ்க் கவிஞர்கள் முன்னெடுத்து வருவது நமது நெடுங் கால நல்லுறவுக்கும் அரசியல் சமத்துவத்துடன் கூடிய தனித்துவம் பேணுகிற ஒருங்கிணைவுக்கும் வளமான அடித்தளத்தை ஏற்படுத்துகிறது. அந்த வகையில் கவிஞனாக இருப்பது என்பது இன்றைய ஆறாத் துயரிலும் மகிழ்ச்சியையும் நம்பிக்கைச் சுடரையும் தருகிறது.

முல்லை முஸ்ரிஃபாவின் கவிதைகளில் தாகம், ஏக்கம்,

அதிருப்தி, துயர் மண்டிய வாழ்வு பற்றிய கோலங்கள் கவிதா இழைகளாக இருந்தாலும், வாழ்வின் மீதான ஈரக் காதலையும் நளிணத்துடனும் நம்பிக்கையுடன் அவர் எங்களுக்குத் தருகிறார். அவருக்குரிய மிகவும் அழகான கவிதைக் கோலம் எதுவென்றால், பாரதி கூறியது போல 'விட்டு விடுதலையாகி நிற்கும் ஒரு சிட்டுக் குருவி' முகம்தான்.

அவருடைய இனிய மொழியில் சொல்வதானால் அவர் ஒரு எதிர்ப்பிசைக் குருவி. நல்ல கவிஞன் எதிர்ப்பிசைக் குருவியாக அன்றி ஒத்தோடிக் குருவியாகவா இருக்க முடியும்?

'கோலமிழக்கும் தெருவின் வரைபடங்களும்', மழைக் கவிதையும் முஸ்லிம்-தமிழ் உறவின் கவிதைக் கண்ணிகளும் இடையறாது விரவிக் கிடக்கும் இந்தக் கவிதைகள் அவலத்தையும் இசையையும், கோபத்தையும், நம்பிக்கைகளையும் மாறி மாறித் தருகின்றன. எங்களுடைய காலத்தில் கவிதையின் பணி இவ்வாறு மாறிவிட்டமை இன்னொரு சோகம்தான்.

'உயிர்மொழி மறுக்கப்படுகையில்
முகமுடி மொழி அணியும் அவாவற்றவன்'

என்று எழுதுகிற முல்லை முஸ்ரிபாவின் வீரம் செழுமை வாய்ந்தது; மறுத்தோடுவது. இடையறாது தேடுவது; அவாவுறுவது. உயர்ந்த கவிதைக்கு இவையனைத்தும் தேவையல்லவா?

சேரன்
2009 நவம்பர் 07

மீத் தூய்மையான வெண்மையான சொற்கள்

மண்ணின் சிறகுகளால் பறந்து கொள்ளும்போது மனதில் ஆழத் துயரும் அதையும் விஞ்சிய ஆனந்தமும் தொற்றிக் கொள்கிறது. அதனையே கவிதைகளில் பதிவு செய்து வந்திருக்கிறேன்.

என்னையும் அகதியாக்கிய மூன்று தசாப்த கால யுத்த நீட்சியில் முடிவுப் புள்ளியிலிருந்து திரும்பிப் பார்க்கிறேன். கண்கள் இரத்தத்தில் தோய்கின்றன. குறுந்தேசியவாதம், இனவாதம், பேரினவாதம், பெருந்தேசியவாதம் கடந்த பொதுத் தேசியக் குரலை பல்லினத் தொகுதியினராகிய நாம் எழுப்ப வேண்டும். கவிதைகளிலும் இனி அதுவே ஒலிக்க வேண்டும் போல் தோன்றுகிறது.

எல்லாவற்றுக்குமாக மிகத் தூய வெண்மையான சொற்களிலிருந்து எமது கதையாடலைத் தொடங்க வேண்டும் என்கின்ற அவாவே எனதும் என் நிலத்தினதும். எல்லோருடையதுமான அவாவாக அதுவே இருத்தல் வேண்டும் எனபதே எனது அவாவும்.

முல்லை முஸ்ரிபா
2009 நவம்பர் 11

நன்றியின் சொற்கள்

முன்னுரை எழுத்து கவிஞர் சேரன்

அட்டை வடிவமைப்பு அஸீஸ் நிஸாருத்தீன்

தளக் கோலம் கிண்ணியா அஸீஸ்

அப்துல்லா அஸ்ஸாம், ஜெம்ஸித் அஸீஸ் உள்ளிட்ட
எங்கள் தேசம் குழுமத்தினர்

நட்புடன்; எஸ். காண்டிபன், என். ஜெயசீலன்

அன்புடன் என் குழுந்தைகள்;

அஹ்மத் ஷெளகி, மிதா மர்யம் ஆகியோருக்கும்
வெள்ளாப்பு வெளி செயற்பாட்டாளர்களுக்கும்

கவிதைகளின் விளை நிலங்களான...

யாத்ரா, மூன்றாவது மனிதன், பூர்வீகம், ஞானம், அஸாருல்
ஜஸீரா, எங்கள் தேசம், மீள்பார்வை, தினகரன், வீரகேசரி,
விடிவெள்ளி என்பவற்றுக்கும்

என் மண்ணின் முகங்களுக்கும் நன்றியின் சொற்கள் உரியன.

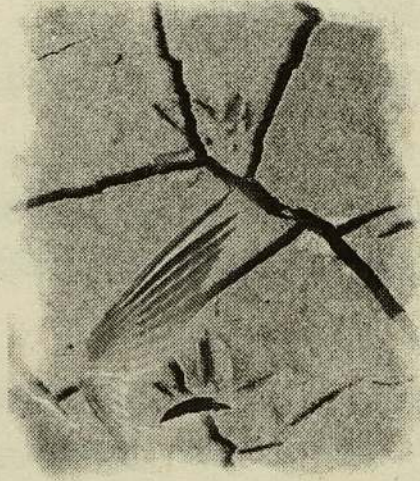
மீதமாயிருக்கும் நன்றி

என்னை வருத்தும் முட்களுக்கும்

வருடும் பூக்களுக்கும் சொந்தமானது.

கவிதையின் சொற்கள்

தொலைகின்றன சொற்கள்
தேடிப் பொருத்துகிறேன்

மனதில்

அலைகிறது கவிதை

நரம்பு சுண்டிய வாழ்

நரம்பறுந்த யாழின் இசையென
உன் இரத்தல் பா
செவி படர்ந்திற்று

பசியை இசையாய் நீ இறக்கிய
வெய்யிற் பொழுதில்
அத்தனை சோடிக் காதுகளாலும்
முழுச் செவிடாய்
உன்னைக் கடக்கும் பெரும் வீதி

என் செவியிற் படர்ந்திற்று
உன் இரவுப் பா

உன் அருகு நின்ற கணங்களில்
என் நரம்புகள் மொத்தமும் உருகி

மன யாழின் கவி
காற்று வெளியும் கடந்து போயிற்று

உன் இரங்கற் பா
செவியாதோரைக் காணவொண்ணா
விழிகளுக்குள்
என்னை மட்டுமாய் அழைத்தாய்
குரல் கம்மிய யாழின் இசையாய்

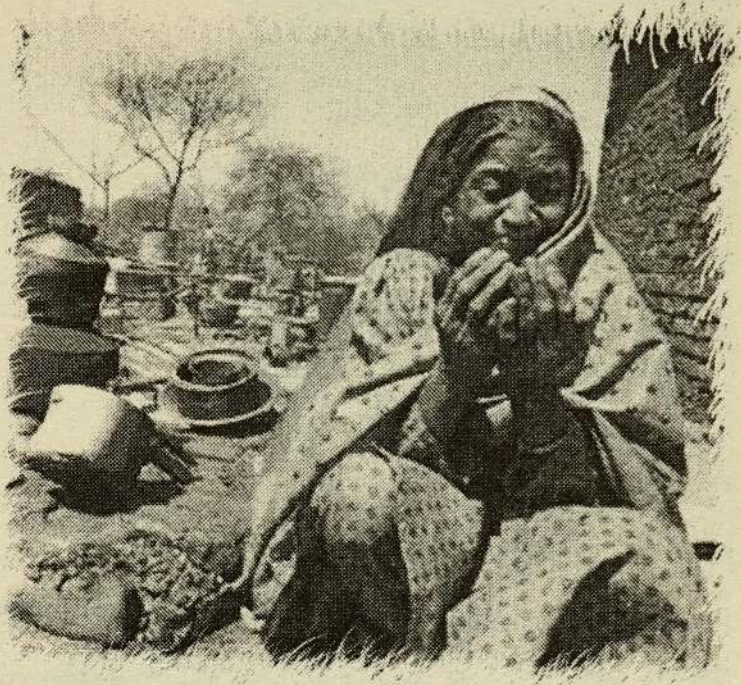
என் நரம்பு சுண்டிய
நரை மண்டிய யாழே
அறுந்து போயிற்று அக்கணம்
என் மனம்

உன் செவியறு யாழின் கனவுகள்
இனி எவரெவர் வசம்

ஓர் இசையிழந்த காற்றின் மரிப்பில்
ஒப்பாரி கேட்டபடியிருக்கிறது
நெஞ்சுள்
அப்பக்கம் நான் போகுந் தோறும்
எப்போதும்

என் நரம்பு சுண்டிய
நரை மண்டிய யாழே
நீ
காற்றில் எதை எழுதிச் சென்றனை

2003 மே 01

ஹயாத்தும்மா

ஹயாத்தும்மா உனது மௌத்து
எனது ஆத்மாவைத் துயருறுத்திற்று

நீ நெய்த கனவுகள்
நெய்தல் அலைகளில் கரைந்து அழிகையில்
உன்னால் எய்த முடிந்தது
மரணம் மட்டுமாயிற்று

தாயே
மனந்தாங்காச் சோகப் பாடலை
காற்றினில் எழுதியே மறைந்தனையோ

உனதீனிய மகவு மீதான
 தீராத அன்பைக் கலந்து
 உனதான எதிர்பார்ப்பின் பின்னான
 ஏமாற்றத்தின் ஏக்கத்திற்கோய்ந்து
 கடத்தப்படடுக் காணாமல் போன
 எம்மவரின் சுயத்தை அவாவி

எமது

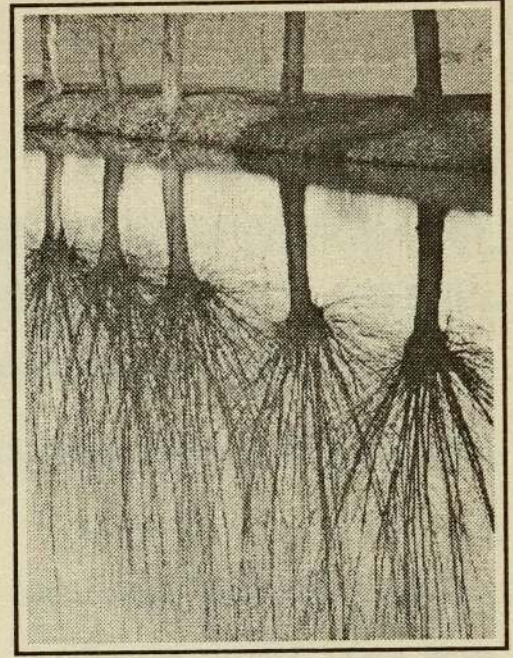
கபனிடப்பட்ட வாழ்வு மீது
 மனந்தாங்கவொண்ணாச் சோகப் பாடலை
 உந்தன் கடைசி மூச்சில் எழுதிச் சென்றனையே

உன் சாவின் மண் சாம்பல் மேடாயிற்று இப்போ
 சாம்பலின் துகள்கள் ஒவ்வொன்றும்
 எனதும் உனதுமான இயலாமையை
 இயம்பி இயம்பி அழுதிற்று

ஹயாத்தும்மா உனது மௌத்து
 எதனைத்தான் ஆயத்தமாக்கிற்று எம்மில்

2003 மே 15

(31.03.2001 அன்று மூதூரில் கடத்திச் செல்லப்பட்ட தன் மகனின்
 இழப்புத் தாழாமல் 15.04.2003 அன்று நஞ்சருந்தி தற்கொலை
 செய்து கொண்ட தாயின் ஞாபகங்களுக்கு...)

கதிர்மீரா குளமும் கதிவறியாக் கதை

என் நிலத்துண்டையும் நீயுரிய
நெடுங் காலமும்
நிர்வாணமாயிற்றென் நிராயுதம்

என் கதிர்மீரா குளத்தை
உன் அப்பனின் அப்பனின் அப்பன்
அபகரித்ததாய்
என் வாப்பாவின் வாப்பாவின் வாப்பா
சொல்லி மாண்ட கதை
இன்னுமென் காதுக்குள்
பழுக்கக் காய்ச்சிய கோலாயிறங்க
வதை படுகிறது வாழ்வு நீளவும்

மீளவும்

ஐயாயிரத்துச் சொச்ச நாட்களின் பின்

இந்நாள் என் நிலத்தையள்ளி

முகத்தில் ஒத்திச் சந்தோசிக்கிறது

பெருங் கணம் என் மனம்

பழைய குடலின் முகட்டில் தொங்கிய

சிறு கண் வலையை மீட்டு

என் நந்தியுள் வீசியபடி

நினைவுள் மீள்கின்றன

பிறை படர்ந்த ராத்திரிகள்

என்னில் சிலர்

எஞ்சி நின்ற

தேக்கும் மா பாலா வேம்பும்

விளைந்த மண்ணிண் வேரறுத்து

தமக்குள் எல்லைச் சண்டையும் நிகழ்த்தி

எல்லாம் விற்றுத் தீர்ப்பர்

மண் மீளும் உரிமையென

அலை கவ்வும்

முல்லையின் முஸ்லிம் நிலம்

சில இலட்சங்களுக்குள்

தன் முகவரி தொலைக்க
காலற்று அந்தரத்தில் தொங்கும்
நெருங்காலம் என் சந்ததி யுகம்

உன் பேரனின் பேரனின் பேரனால்
நீராவியும் பீலிக்கரையும்
தண்ணி முறிப்பும்
தம் வசமிழந்து போகும் கதை
என் பேரனின் பேரனின் பேரன்
சொல்லிச் சொல்லி மாளுவான் வருங்காலம்

கதிர்மீரா குளமும் கதியறியாக் கதை
காற்றிலலையும் அப்போதும்

2003 ஒக்டோபர 27

(கதிர்மீரா குளம் - வடக்கில் முஸ்லிம்களின் பூர்வீகப் பிரதேசம்)

கீழ்ப்பின் மீதான பாடல்

மின்னிப் புதர் கவ்வ

நீராவியூற்றுத் தூர்ந்து போயிற்று

நீந்தி விளையாடிய விராலும் கச்சலும்

வாழ்விழந்த தவிப்பில் மூழ்கின

எனதும் நண்பனதும்

சிறு சோடிப் பாதங்களில்

சேறள்ளிப் பூசிய

ஒற்றையடி வழிப்பாடும் சிதைந்து அழிந்திற்று

என்றோ முடமான

நீராவி வித்தனின் ஒற்றைப் பகையிலுறையும்

செடடை கழன்ற சிடருக் குருவியது கீதம்
காற்றில் சோகம் நிறைத்த வண்ணம்
இன்னும் மீதமிருக்கிறது

மின்னித் தளிர் விலக்கி
நல்ல தண்ணீர் நான் குடிக்கும்
அச்சிறு ஊற்றுக் குழி
என் நெஞ்சக்குள் தாகித்துக் கிடக்கிறது

2004 மார்ச் 22

தூகிப்பு

நீரற்ற வெறுங் கிணற்றுள்
வீழ்ந்து தவிக்கிறது பெருந் தாகம்
அது மீன் குஞ்சு

பொங்கிப் பிரவகிக்கும்
பெருங் கிணறென்ற அனுமானங்கள்
அனுபவத்திடை பொய்த்துப் போயின
வெறுந் தாகமாய் இருப்பிழந்து
துடிதுடித்துச் சாகிறது குஞ்சுமீன்

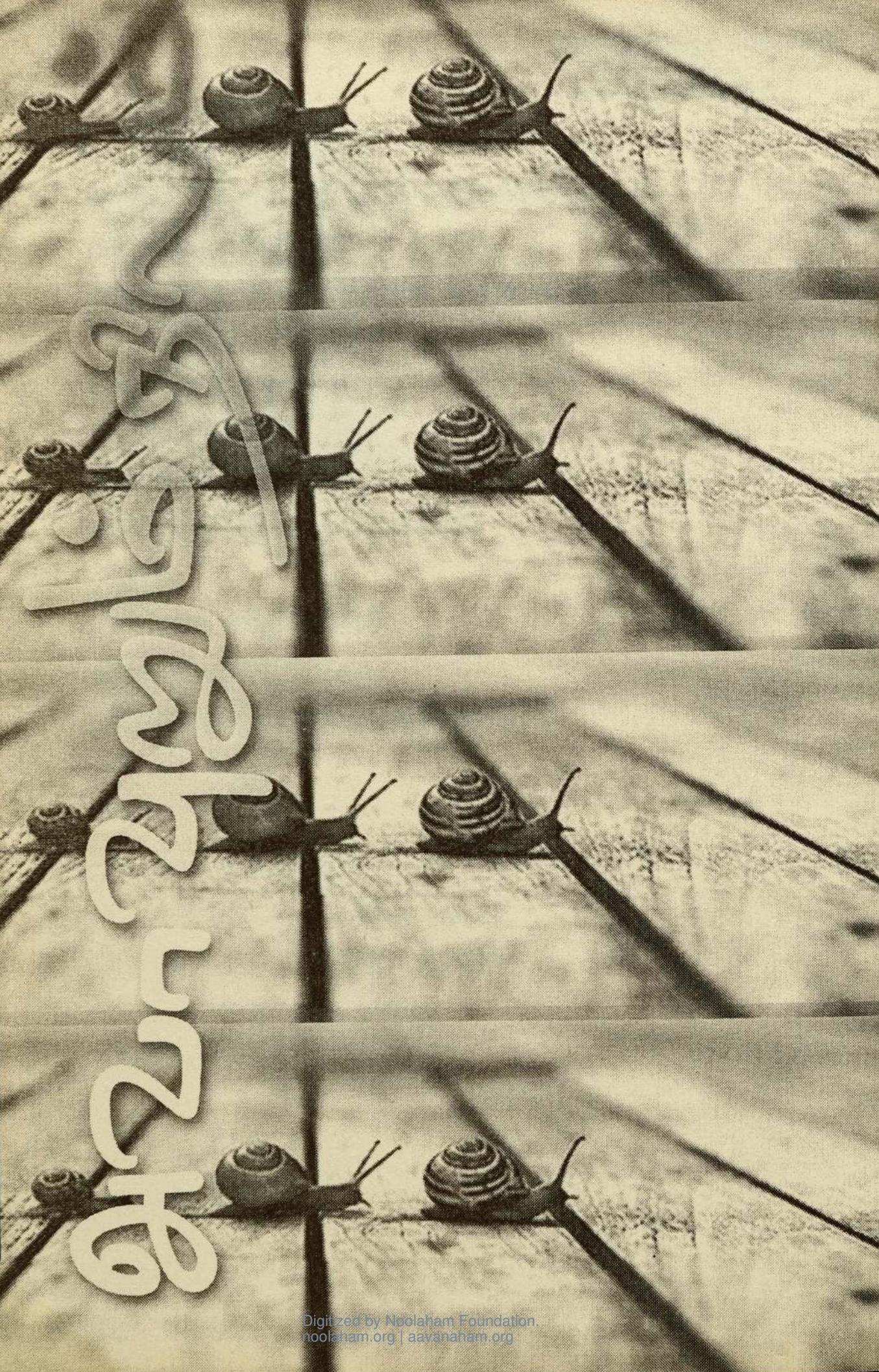
குஞ்சுமீன் பிடித்தேனும்
குறும்பசியாறலாம்

நம்பிக்கையோடு இன்னும் காத்துக் கிடக்கிறது
நொண்டிக் கால்களும்
குருகு தட்டிய கண்களுமாய் சுற்றமும் அயல்

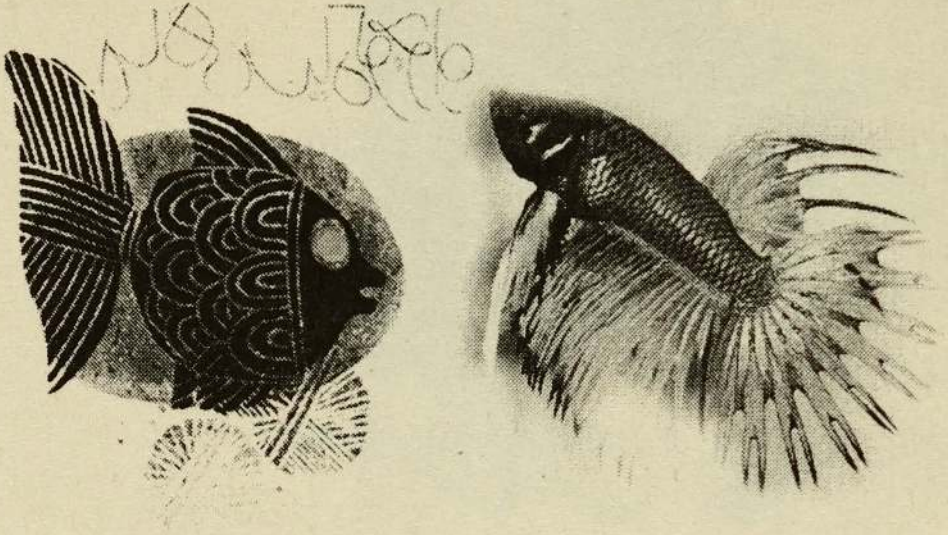
ஆத்மாவின் ஈரலிப்புக்காய்
மீளெழும் என் தாகிப்பில்
எவர் வந்து கலப்பரினி
நீளக் கனவுகளும் சிதைந்தாயிற்று

நீரற்ற வெறுங் கிணற்றுள்
நான் எங்ஙனம்
தாகந் தணித்தலியலும் கூறு மனமே

2004 ஏப்ரல் 04

అవగాహన

முரண் வாழ்வு

குளத்து மீனுக்கு
தூண்டிலும் வலையுமான
அடக்குமுறைக்குள் சிக்காது
கண்ணாடிப் பளிங்குத் தொட்டியில்
வாழும் விருப்பம்

தொட்டி மீனுக்கோ
இன்னது இன்னதென்று எழுதிய
செயற்கை இருப்பின்
சொகசுச் சிறைக்குள்ளிருந்து விடுபட்டு
குளத்தில் நீந்தவே ஆசை

2004 ஜூன் 10

என் வீட்டு மழை

வசீகரமானது

எனது சின்னக் காலத்து மழை

மேகம் மோதி முழங்க

கதவு தாழிட்டு

காது பொத்தி உள்ளிருப்போம்

கூரைத் தகரத்தில்

நாதமெழுதும் பெருமழையோய

மெல்லக் கதவு திறந்து

குளிர் போர்த்தி வெளியாவோம்

மரம் எழுதும்

இரண்டாம் மழைப் பாடலில்

உயிர் சிலிர்ப்போம்

மாமரம் சடைத்த நடு முற்றத்தில்
குமிழி குமிழியாய் மழைக் கவிதை வாசிப்போம்
பழைய வீட்டுக் கொப்பி
விதவிதமாய்க் கப்பலாகும்
என் கப்பல்கள் கரையேறுவதெப்படி
நான்கு குமர்களோடு உம்மா இருப்பாள்

2004 செப்டெம்பர் 22

சபிக்கப்பட்ட டெரு

ஊரின் முகத்தில்
 தூசியள்ளிப் பூசியபடி
 உலாவுகிறது தெருக்காற்று

புள்ளடிகளைச் சுவாசிப்பதற்கென மட்டுமாய்
 ஊருக்குள் நுழையும்
 துர்க்காற்று திரும்பிய பிறகு
 உயிர் உறிஞ்சப்படும் புழுவாய்க் கிடந்து துடிப்பறும்
 உனது ஊர் பற்றி
 யாரிடம் சொல்லியழல் இயலும் நீ

வாயிலும் மூக்கிலும்
 கண்களிலும் காதுகளிலுமாக

தூசிகளையே காவியலையும் காற்றுத் தின்னிகள்
 வாய் பிளக்கவும் கண்விழிக்கவும்
 அதனதன் வழியிலிருந்து தூசுப் படலங்கள்
 படர்வுறும்

இந்தத் தெருவை
 நிறம் பூசிய புள்ளடிகளைக் கொண்டு நிரப்புவதாக
 உறுதிமொழிகளும் உருக்குலைந்து
 தூசாதல் கூடும்

இனி
 கோலமிழக்கும்
 உன் தெருவின் வரைபடம் குறித்து
 யாரிடம் சொல்லியழல் இயலும்
 நீ
 தூசு படரும் உன் வீதியை
 சபிப்பதைத் தவிர

2005 ஜனவரி 15

குரலின் பிரகடனம்

எனது குரலை

நீ

என்னவும் செய்தல் கூடும்

நார் நாராய்க் கிழித்து

காற்றைக் கடந்த வெளிக்கு வீசுவாய்

குத்திக் கூறிட்டு

உனக்கான மாலையாக்குவாய்

பிடித்து இழுத்து

எத்தர்ப்பும் தர மறுத்துச் சிறையிலடைப்பாய்

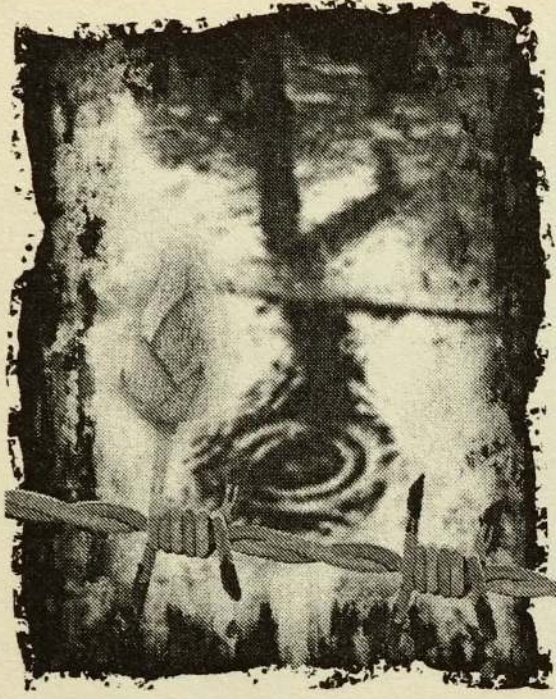
பிய்ப்பாய் பிசைவாய் உண்டும் திளைப்பாய்

தனித்து நிறுத்தி
கல்லெறிந்து கொல்லவும் செய்வாய்

நீ எது செய்யினும்
அடித் தொண்டையும் தாண்டி
அடி மனசில் கிடந்து துடிக்கும்
அதன் உயிர்ப்பை
நீ எதுவும் செய்தல் இயலாதென அறியாய்

அடிவேர் நரம்பிருந்து
என் குரல் வலிகொள்ளும் நாளில்
உன் எல்லா வன்முறைகளும்
அதன்முன்
சடலமாய்க் கிடக்கும்

2005 மார்ச் 22

துயர் மண்டியதும் காதல்
விரிவதுமான கவிதைகள்

நீரடிச் சேற்று மண்ணாய்
துயர் மண்டிக் கிடக்கிறது வாழ்வு

ஒவ்வொரு பொழுதிலும் கால் வைக்கவும்
சேறப்பி சேற்றோடு புழு கவ்வி
ரணமாகிப் போகின்றன கணங்கள்

நம்பிக்கையற்றதான இருப்பின் மூச்சுகளே
காற்றை நிரப்பி
நாளை வரும் நாள்களிலும்
முள் ஏற்றுகிறதான ஏக்கம்

எல்லாக் காரியங்களும்
அர்த்தமற்றவையாயும்
திருப்தி தராதவையாயும் கழிகையில்
சீயென்று
என் மனசு துடிப்பது யாரறிவர்

ஆயினும்
ஆழத்துயர்ச் சேற்றின் வேரிலிருந்து
மெதுமெதுவாய் துளிர்க்கிறது
வாழ்வின் மீதான ஈரமான காதல் தாமரை

2005 ஏப்ரல் 01

ಅವಲೋಕನ

ஈனது காகங்களில் ஁னது கிறக்ககள்

ஓலியும் வரியுமற்ற மொழி கொண்டு
நானெழுதும் கவிதை
மெல்லக் கரைதல் கூடும் ஁னக்குளினி

கரைந்தழிந்து
ஓர்
புதிய மொழி ஁னக்குள் எழுதல் கூடும்

செத்து வீழ்ந்து காகங்களாய்ப் போன
மெளனங்களின் குடலுருவிய
கழுகுகள் மீது ஁து
தீ நாக்கை நீட்டவும் கூடும்

நமக்கான விடியலைத் தட்டியெழுப்பாத
காகங்களின் உதடுகளில்
புதிய செட்டைகளைக் கட்டவும் கூடும்

ஒலியும் வரியுமற்ற மொழி கொண்டு
நானெழுதிய நீண்ட கவிதை
உனக்குள்ளும் எனக்குள்ளும் கரையக் கரைய...
செத்தே போயின
இலட்சத்துச் சொச்சக் காகங்கள்

இப்பவும்தான்
செத்து வீழ்ந்ததொன்று
அவன் வன்சொல் சுட்டு
என் சுவாசமும் என் கண்ணீரும் கரையக் கரைய...

உயிரேறிய மொழி கொண்ட
எனது புதிய காகங்களில்
உனது இறக்கைகள்
முளைவிடுதலும்
மேலெழுந்து பறத்தலும்
சாத்தியமாயிற்று

2005 ஜூன் 06

10408

ஒன்பது பிசாசுகளும் ஒரு ஸஹன் மண் சோறும்

ஒன்பது பிசாசுகளும் கை பிணைந்து
மண் வாரித் தின்றன
நேற்றுச் செத்த பெரும் பேய்
அதன் அப்பனின் மூச்சுக்காற்றைப் பிடுங்கியெடுத்து
மையத்தின் கைரேகையால் எல்லை வரைந்து
எமதின் நிலத்தை விழுங்கிய பின்தான்
கபறுக்குள் போனதாய்
ஒன்பது பிசாசுகளும்
அதனதன் சிசுக்களுக்குச் சொல்லி மகிழ்ந்தன

பொதுசன நூலகம்

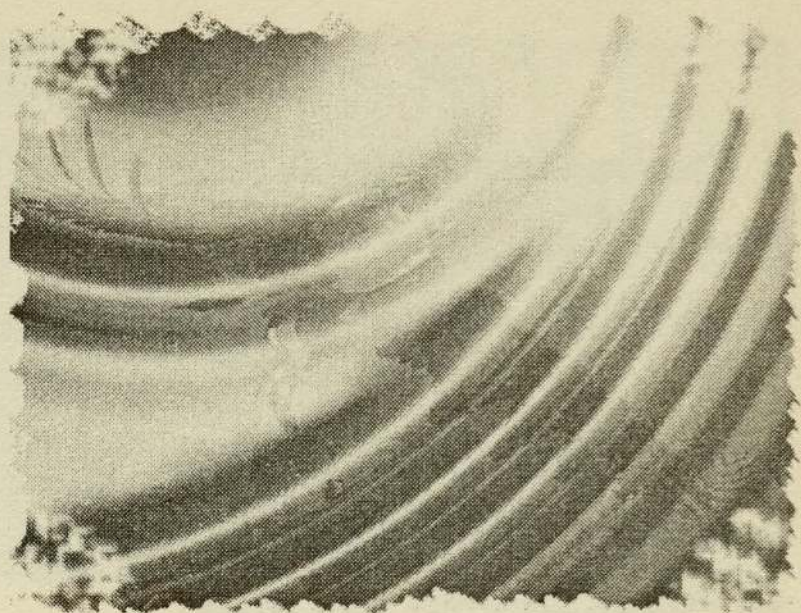
யாழ்ப்பாணம்.

எங்கெங்கோ அலைந்தவை
 எழுபத்துச் சொச்ச கொடுங்கை கொண்டு
 எம் மண்ணைப் பிசைந்து விழுங்கின
 எம் உணர்வுகளும் உயிருருக

மூத்த பிசாசும் மூச்சுத் திணறத் தின்றதில்
 மூஞ்சியில்
 அபகரிப்பின் சர்வ கொடூரமும் அப்பியது
 எதுவுமறியாக் கிட்டடியில் போட்ட
 குட்டிப் பிசாசுகளும்
 பெரும் பேயின் வாரிசுகளாய் வாரிக் கொண்டதில்
 எமது மனத்தூர்கள்
 துயர் மண்டிப் போயின

நேற்றுச் செத்த பெரும் பேயின் சிபாரிசுகளோடு
 சிறுசும் பெரிசுமான
 அத்தனை பிசாசுகளும்
 கபறுக் குழியிலும் மண் அள்ளிப் புசிக்குமோ

2005 ஆகஸ்ட் 05

மறுக்கப்பட்ட மொழியின் பாசுகள்

எனக்கான சிந்தனை வெளி அறுந்து தொங்குகிறது
 தொலைவில் இருப்பின் அர்த்தப்பாரும்
 தொலைகிறது
 எனது அடையாளமான உயிரின் மொழி
 மறுக்கப்பட்ட சேதமொன்றில்
 வேர் ஊடவென
 அருக்கனையூற்றிக் கவிதை எழுதுவதற்கான
 சிறகுகளை வளர்த்து வருகிறது
 என் ஆத்மா

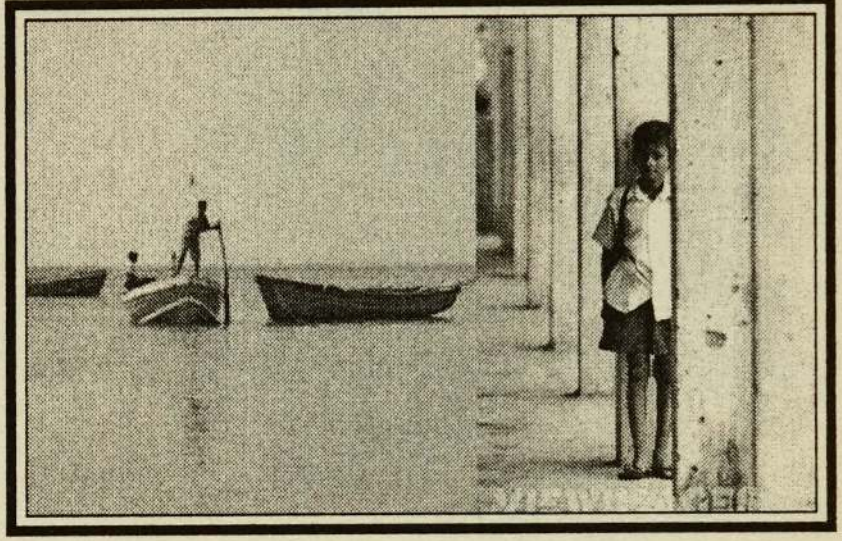
நான் எனக்கான அடையாளங்களைச் சிதைத்துவிட
 சித்தம் கொள்ளேன்

உயிரிலான மொழி மறுக்கப்படுகையில்
 அடையாளமாய்
 முகமூடி மொழி அணியும் அவாவுறேன்

நான் எப்போதும் யாசித்துக் கொள்வேன்
 எனது மொழியின் குரலெடுத்து
 சுவாசித்துக் கொண்டேயிருப்பேன்
 எனது மொழியின் சுகந்தம் அள்ளி

எனக்கான குரல்
 நாளையும் நெருக்குதல் படுமாயின்
 அடியுறங்கும் ஆன்மாவின் வீறாப்பில்
 என் கவிதை உயிர்த்தெழலை
 எவர் நசுக்குதல் கூடும்
 மறுக்கப்பட்ட தேசத்தின்
 மறுக்கவியலா மொழியின் உயிராய் விரிந்தெழுவேன்
 அருக்கனையூற்றியெழுதிய கவிதை
 சிறகிலெழுந்து பறத்தல் தொடங்கும்

2005 ஒக்டோபர் 10

கல் டிப்பம்

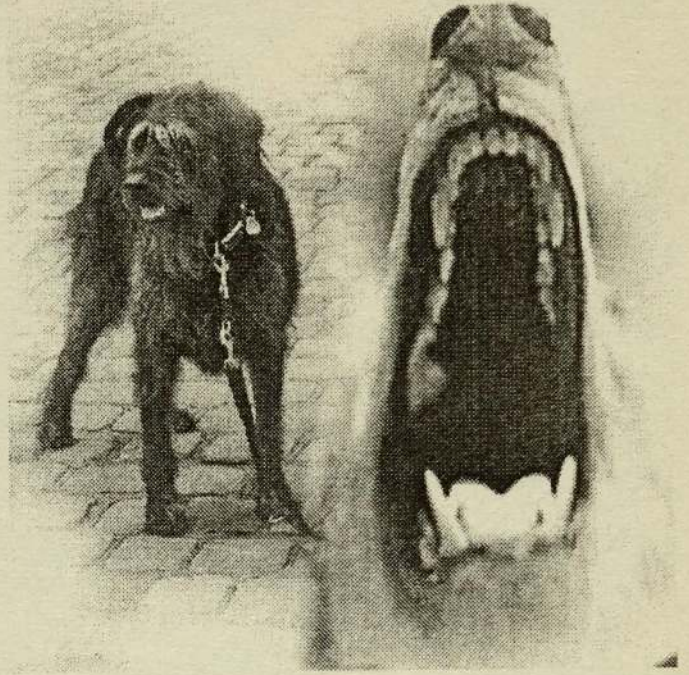
இதயத்தைத் தோண்டியெடுத்து விட்டு
அதனிடத்தில்
ஏதோவொன்றைத் திணிக்கிறீர்கள்
எனதான இலக்குகளை வரையவும்
இலக்கு நோக்கிப் பறக்கவும் முடியாதபடி
இறக்கைகளைப் பறிக்கிறீர்கள்
உங்களது தூர நோக்கு
எங்கு என்னை நிறுத்துமென்று
கனவும் விதிக்கிறீர்கள்

நீங்கள்
புத்தகப் பொதிகளை

கல் தெப்பமாய் சுமத்துகையில்
நான்
எங்ஙனம் மிதப்பதும் நீந்துவதும்
என் கரைகளை வரைவதும்

மூழ்கும் ஓடத்திலேறி
வரும் நுற்றாண்டுக் கனவு பயணிக்கிறது

2005 நவம்பர் 10

விசர் பிடித்தவையும் நீ

காற்றிலெழுதிய மென் குரலை

வெளவினாய்

உன் நச்சுப்பல் ஏற்றிய விசத்தில் வசமிழந்து

உயிர் துடித்துக் கிடந்தது

என் மனசின் குரல் புகைக் குட்டியாய்

உன் ஊளை

முளை நரம்பேறி

உணர்தலை வலித்திற்று

வைக்கோற்பட்டறை சொந்தங் கொள்பவன் நீ

முன்னங்கால்களை நீட்டியபடியும்

நிமிர்த்தவே ஒண்ணா வாலை முறுக்கிய படியும்

காவல் கிடக்கிறாய்
 கிடந்து உழக்குகிறாய்
 உழக்கியுருவும் குலைக்கிறாய்
 என் வருகை காணவும் உறுமுகிறாய்

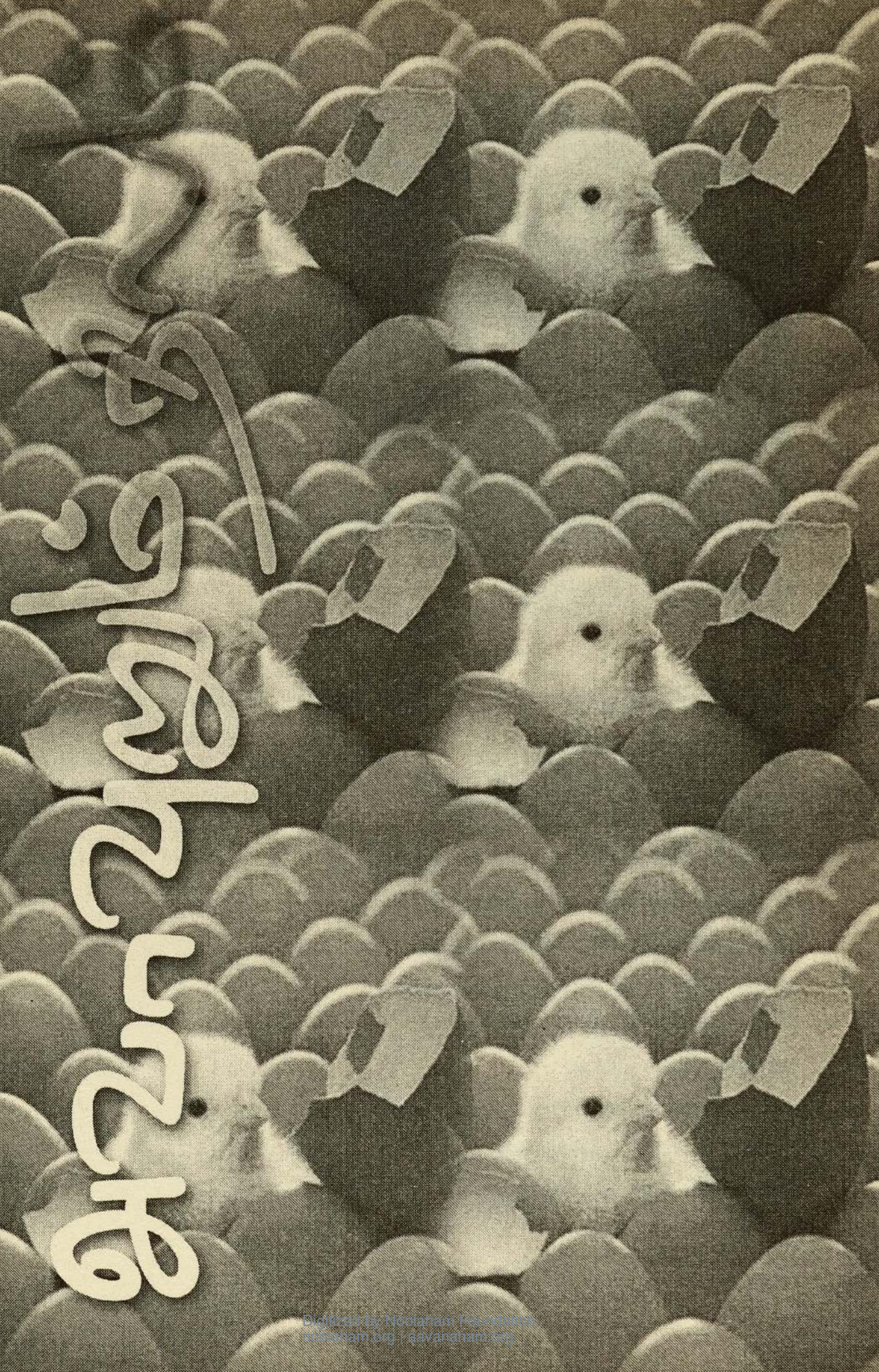
நக்குத் தண்ணி குடிக்கும் நீ
 காற்றிலும் நக்குகிறாய் என் மென் குரலில்

தேவதைகளுக்கு வாலாடருவதும்
 சிம்மாசனத்துக்கு வால் பிடிப்பதுமான
 உன் சேஷ்டைகளில் வேகிப் போயிற்று
 ஊமைக் காற்று

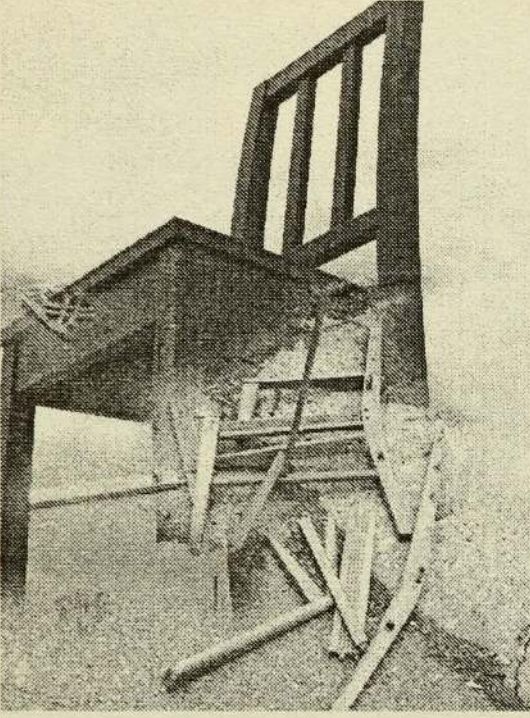
காற்று வெளியில்
 மோப்பம் பிடிப்பதாய் உன்
 விசர்ப் புத்தியை என் மீது திணிக்கிறாய் இப்போது

நாக்குத் தொங்க
 நக்குத் தண்ணி குடிக்கும் நீ
 உன் வீணி ஊற்றுண்ட காற்று வெளி
 நாறிக் கிடப்பதையும் அறியாய்

2006 பெப்ரவரி 10

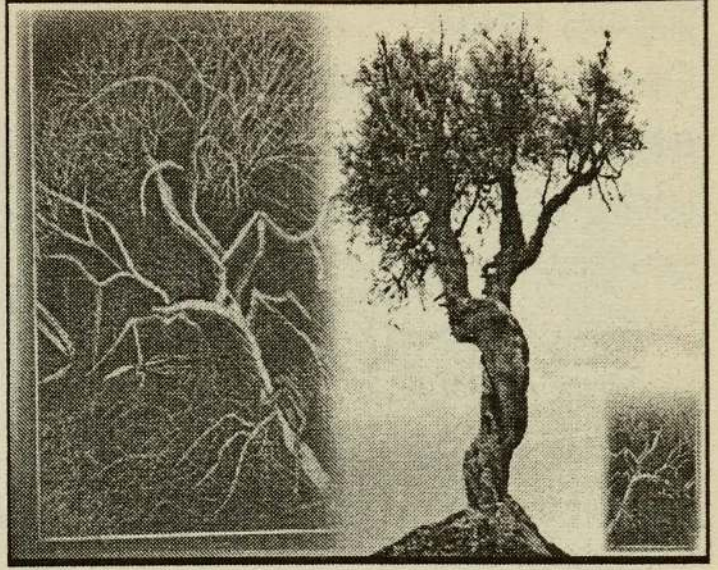
ଅଧିକାଂଶ

தீர்வு

நாற்காலியொன்றில்
நாலாவது கால் பற்றிய
பேச்சுவார்த்தை தொடங்கியதும்
முறிந்து போயின
முன்னம் இருந்த
மூன்று கால்களும்

2006 மார்ச் 22

இருப்பின் அனவு மீதான ஸாண்டலின் தோற்றுப்போன குரங்கள்

வேரோடு பிருங்கி கையில் பற்றியவாறு அலைகின்றன
 அந்தரத்தில் மரங்கள்
 ஓட்ட ஒண்ணா மண் துகள்களில்
 இருப்பின் மூச்சை எழுதிவிட்டு
 உயிரற்றுப் போயிற்று பெரு விருட்சிப்பு
 சோலையாய் சடைத்திருந்ததான
 சீதளப் பக்குவமும் தொலைந்தது
 பல்லாயிரத்துச் சொச்ச விசர்ப்பற்கள்
 நீட்டியெழுந்த கொடு விலங்கு
 சப்பத் தொடங்கவும்
 வேர் பிருங்கி மரங்கள் வெளியேறின
 மேலால் படர்ந்த மேகமும்
 துயரம் பாடி தூர விலகியது

முந்தை நாளும்
 வெளியேற்றப்பட்டதான மரங்கள்
 சருகாய் சுருண்டு கிடக்கும் வெளியில்
 மூச்சடைத்து விழுந்தன
 பல நூறாயிரத்துச் சொச்சமாய் மரங்கள்

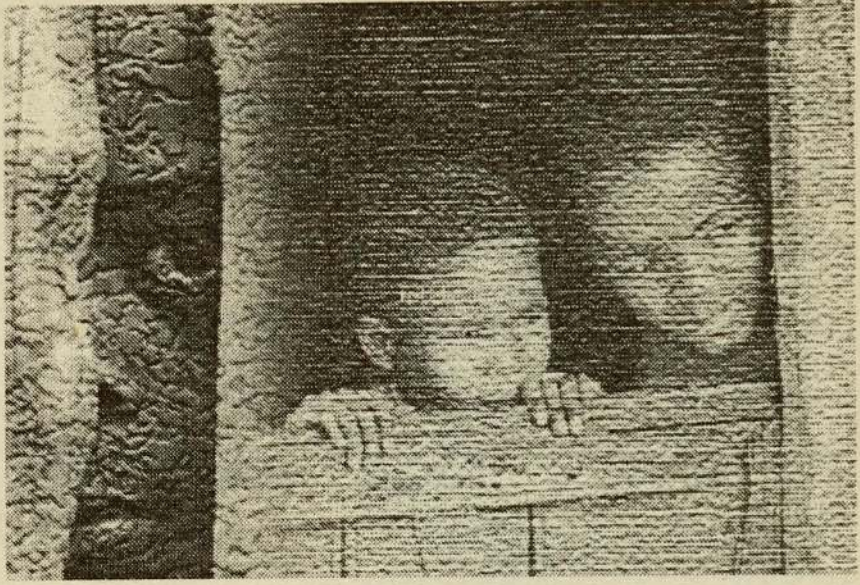
இன்றை நாளும்
 மரங்கள் பற்றியதான உரையாடலை
 தொடங்கிற்று வெற்றுக் குரல்கள்

வாடிப்போகும் இலைகளுக்கு
 பொலிசடித்து புதுப்பிப்போம்
 என்றது ஒரு குரல்
 கிளைகளை வெட்டி தழைத்தல் செய்வோம்
 என்றது மற்றொரு குரல்
 நிற்பாட்டி நீரும் பருக்கி நிம்மதி சேர்ப்போம்
 என்றது இன்னொரு குரல்
 பசளையிடரு பசுமை கொணர்வோம்
 என்றது மறுகுரல்

குரல்களின் உரையாடல் தொடர்ந்தது
 மரங்கள் முனகின
 இருப்பின் அலைவு மீது
 சுட்டிச் சொல்ல வார்த்தைகளற்று
 காற்றும் விலகியது

வேர் பற்றி உரையாட
 எவர் உளார் எம் வசம்

2006 ஆகஸ்ட் 15

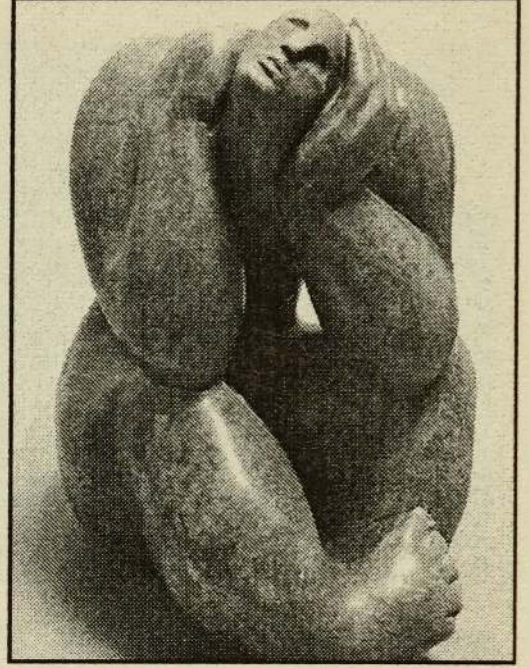
ஜனியப்பிள்ளையின் பேரனின் பேரனுக்கு

மண்ணின் நிறமற்று உயிர் கரைந்து அலைகையில்
 வேற்று வெறும் வெளியில் அந்தரிக்கும்
 வாழ்தல் பற்றி சிந்திப்பதுண்டா நீ
 பதினாறாம் ஐப்பசியும் பசித்திருக்கிறாய்
 பிஞ்சு மண் பிடிச்சோறற்றும் நீராவி பாலின்றியும்
 பலிதமாகுமா
 ஜீவித குதூகலிப்பின் அவாவுகை உனக்குள்
 எவரெவரோ கூறக்கேட்டிருத்தல் கூடும்
 புராணக் கதை போல தாயகப் பெருமையென பூரித்து
 வளர்பிறை வரவு காத்திருக்கும்
 முகாமின் கிருகு பொத்தல்களும் உக்கிற்று
 உன் ஊருக்கேற்ற ராசா வந்தேகி

உனதின் பிறை மீட்டுத்தரல் கூடுமென
 நீளக் கனவுதலும் தீயந்திற்று நெடுநாளாய்
 வாப்பாவின் வாப்பாவின்
 வாப்பாவின் வாப்பாவினுடையதுமான
 வேர் நீண்ட காலடி மண்
 அநாதரித்து திரிதல் குறித்து உனக்குள் உயிர்
 சிலிர்த்திற்றா
 எனின்
 உன் பேனா அலகு தீட்டு
 எதுவுமற்றவர்களின் குரலாய் எங்கும் பரவிக் கூவு
 அடிவேரில் உறைந்ததான உயிர்மை
 எங்ஙனம் விடுபடும் அவ்வழகு மண் விட்டு

2006 ஒக்டோபர் 20

(ஐனியப்பிள்ளை: முல்லைத்தீவின் பூர்வீகக் குடியாள்
 ஒருவரைக் குறிக்கும் பெயர்
 நீராவி: முல்லைத்தீவு தண்ணீர்நற்றிலுள்ள நீரோடை)

கனவிந் குந்தியிருந்து கதறியழுத் கவிதை

கனவிலும் அலைகிறேன்
 அடைய முடியா வாழ்வின் ருசிப்பை
 பருகக் கிடைக்காத் தாகிப்பில்
 அலைந்துழல்கை தொடர்ந்திற்று

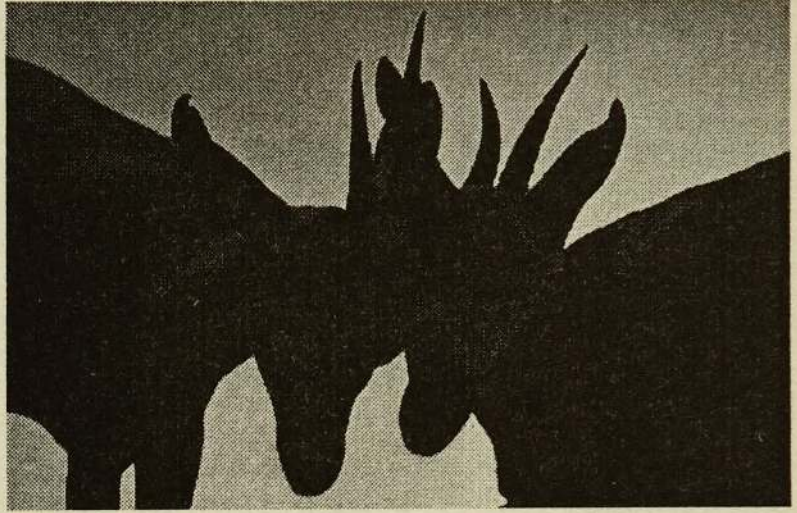
10408

கனவினோரத்தில் குந்தியிருந்து கதறியழும்
 வினைஞனைக் காணுகிறேன்
 அவாக்கள் சிதறிவிழ அவன் முன்னால்
 வறண்டு கிடக்கிறது நந்திக் கடல்
 தோளில் போட்ட அத்தாங்கைத் தேடுகிறான்
 முகத்தில் நினைவுதலை அறைகிறது நந்திக் காற்று
 காற்றில் அள்ளுண்டு என் கனவுகளும் அலைகிறது

வரம்பினோரத்தில் குந்தியிருந்து கதறியமும்
 வினைஞனைக் காணுகிறேன்
 ஆசைகள் நொருங்க அவன் முன்னால்
 பரந்து கிடக்கிறது
 தண்ணிமுறிப்பு வயல்வெளி காடு முற்றி
 கலப்பையைத் தோளிலிருந்து இறக்குகிறான்
 ஏர் பூட்டிய எருதுகள் காணாமல் போயின
 முந்தை நாள் சுவடுகளும் தேய்ந்தழிந்திற்று

அவனது உழைப்பு நிலத்தை
 துவக்கேந்திகள் உரித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்
 வலியில் துடிக்கிறது வேர்வை நிலம்
 அடைய முடியா வாழ்வின் ருசிப்பை
 பருகும் தாகிப்புடன்
 அவன் மனதில் படிந்த துயர்தலின் நெடி
 எனக்குள் நுழைய கனவு பெருக்கிறது

2006 ஒக்டோபர் 27

ஈயம் அழியும் கிருப்பு மீதான சோகப் பாடல்

காணாமல் போய்க் கன காலமாயிற்று
மாடு

தேடிப்போன பழைய நாட்குறிப்பில்
காலடித்தடமும் அழிந்திற்று

பூக்குளம் வற்றி

புற்றரையும் வடிவிழந்திற்று

கால்களில் வலியேற வலியேற

அலையும் பொழுதுகளில்

மாடு கறந்த பாலினதும்

அது பீச்சிய சாணத்தினதும் வாசம் மடரும்

காற்றிலும்

என் கவிதைகளிலுமாக எஞ்சிற்று

காணாமல் போய்க் கனகாலமான

மாட்டினது கதறலொலி

எங்கிருந்தோ கேட்பதாக

கனவுகளில் நெடுகவுமாகக் கண்டாயிற்று

காத்திருந்தும் காலம் கனக்கவாயிற்று

தேடிப்போன வெறும் வெளியிடத்தில்

இப்போது

மாடுகளின் காலடிகள் நிரைகின்றன

குளமும் பூக்களால் குதூகலிக்க

புல்வெளியும் புதுசாய் வசந்தமிசைக்கிறது

காணாமல் போன மாடு மட்டும்

இன்னும் வந்தடைவதாயில்லை

மீளவும் தேடுவதாயுமில்லை

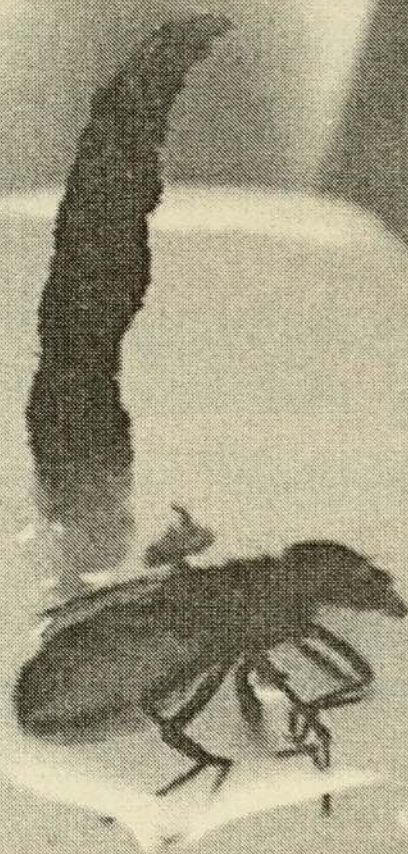
பழகிப்போயிற்று

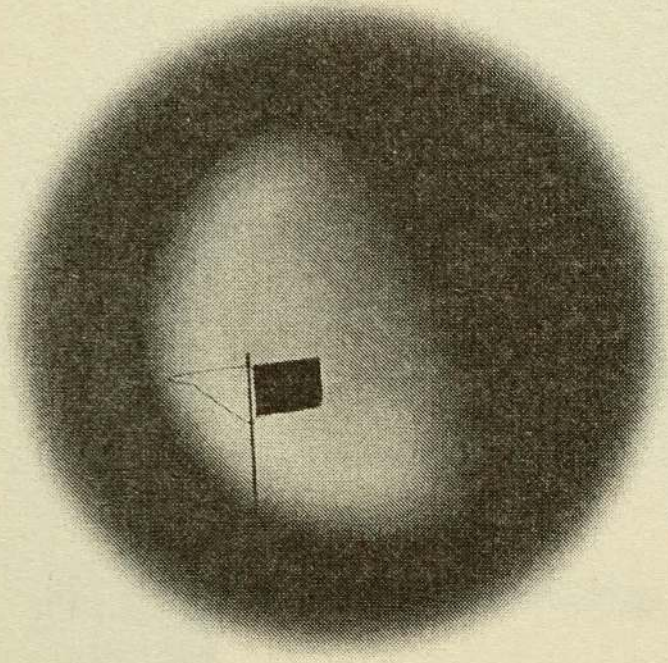
இழப்புகளும் அது தரும் இடருமான

இருப்பு

2006 நவம்பர் 04

அவ்வாறு

தர்க்கிப்பு

சூரியனும் சந்திரனும்
கட்டிப்பிடித்து உருண்டன
நான்தான் பகலை அழிப்பேன்
என்றது சந்திரன்
இல்லை
நான்தான் இரவை அழிப்பேன்
என்றது சூரியன்
தர்க்கிப்பு உக்கிரமானது
இன்னும் தான்
இருளில் உறைந்து கிடக்கிறது
பூமி

2006 நவம்பர் 11

என்னையற்ற வெளியின் கவிதைக்குக் காத்திருக்கீன்

சீதளித்து குதூகலிக்கிறது குறும் நேர மனசு
 உனதான குலாவுகையின் ரீங்காரிப்பில்
 இதழ் இமயமானது ஆயுசு
 ஆயுசு பரியந்தம்
 சிறகசைப்பினது மெல்லிய காற்றதிர்வில்
 தேனென பிரவாகிக்கிற ஆவல் அதி மீதம்
 மீதம் வையாதே உறிஞ்சிடு
 நீ

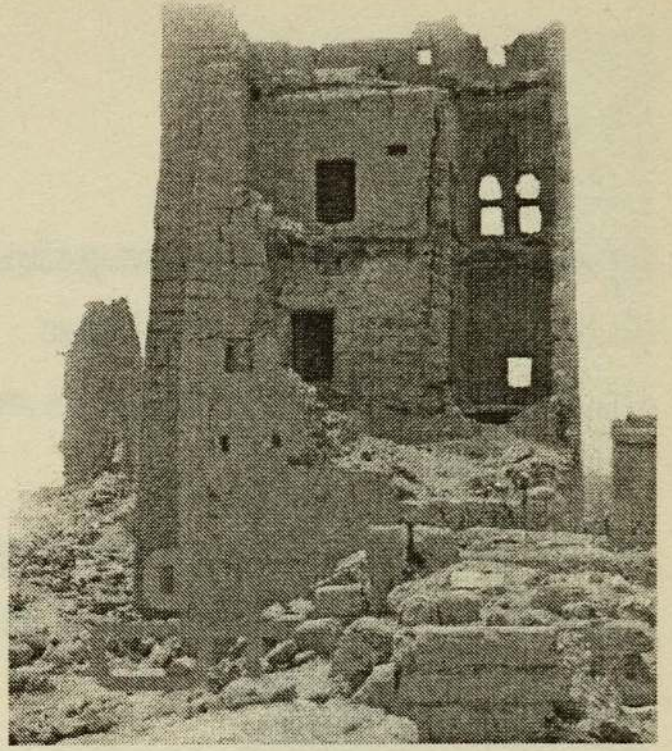
வளைய வரும் நினைவுள் தோய்ந்தெழுதலும்
 பனி துளிர்வுறும் ஈரலித்தலில் இதயம் கசிவதுமாக

அதி வசந்தமாயிற்று சிறு பொழுதும்
 பொழுதும் விரியும் செடியினது ஆழ் விதையிருப்பின்
 மீது

சிறுக சிறுக கனவு சேகரத்தில்
 இனி வரும் கணமும் மகிழ் காண
 ஆசிக்கிறதென் நேச மனசு
 நீ

மறுபடி ஒரு தயனம் மடிக்குள் வந்தமர்
 மகரந்தம் முளைகட்டிக் காத்திருக்கு
 மென் மனசு வரவு பாடி

2007 பெப்ரவரி 17

உயிரிழை மண் மீதான பாடல்

களி மண் பூசித் தீத்தின திண்கை
 உம்மம்மாவின் உயிரிழை உணர் கோடுகளின்
 வரைபடத்தினது
 ஈரம் உலரா முன்னம்
 என் சுட்டு விரலில் வழிந்த உயிரெழுத்தின் முதலி
 நிகைவுள் செதுக்கலென
 மீள மீள என்னை மீளளிக்கும்

ஐயாயிரத்து சொச்ச அவலித்த நாள்களின் கழிதலில்
 காணப் பெருங் கனாவுடன்
 தொடங்கிற்று பயணிப்பு

முந்தைத் திண்ணையினது சிதைவிருந்தது வீடு இல்லை
 வீட்டினது ஆதி நிலமும் வசமில்லை
 சகலதுமான வேலி தகர்த்தி உள் போனது மனது

ஆயிரம் கவிதைகளை தனக்குள் செதுக்கிய ஆத்மா
 முதல் விரல் அடசரத்தில் வீழ்ந்து உயிர் சிலிர்த்திற்று

முகாமின் இருளில் மௌத்தாகிப்போன
 உம்மம்மாவின் மண்ணிழை ரேகைகள்
 கபறுக்குள்ளும் உயிர் துடித்திருக்குமே

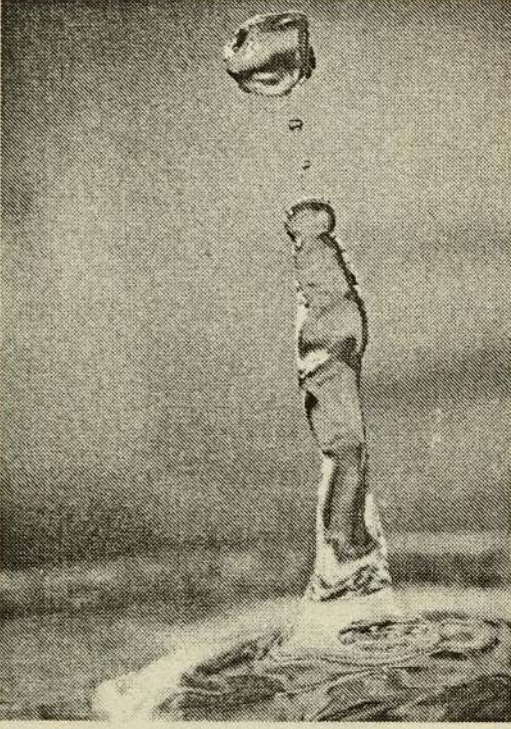
2007 மார்ச் 22

மர்த்திர் கறகு

மரம் தோப்பாகுமெனக் காத்திருந்தோம்
கோடரிப் பிடிகள் தயாராயின
இலையுதிர் காலமும் நீண்டது
விழுதுகள் சிதறின
கிளைகள் வெறியேறிப் போயின
குருவிகளும் கூடு சுமந்து பறந்தன
அடிமரமாய் நிற்கிறது
தோப்பின் கனவுகள் சிதைய
மரங்கொத்திகள் இசை மீட்டுகின்றன

2007 மே 05

஁க்கிரமிப்பின் றநடுங் கதை

துயின்றெழுந்தபோது

என் வீட்டில்

முஸல்லா விரித்த இடத்தில்

கையில் கீதையாய் பைபிளுடன் கிருஷ்ணர் இருந்தார்

அதிர்ச்சியில் கண்களை இறுக மூடினேன்

பார்வைக்கு வெளியே

ஏதோ அகோரம் நிகழ்ந்திற்று

மறுபடியும் விழித்தபோது

கிருஷ்ணர் இருந்த என் வீட்டில்

அரச மரம் களைத்தெழ

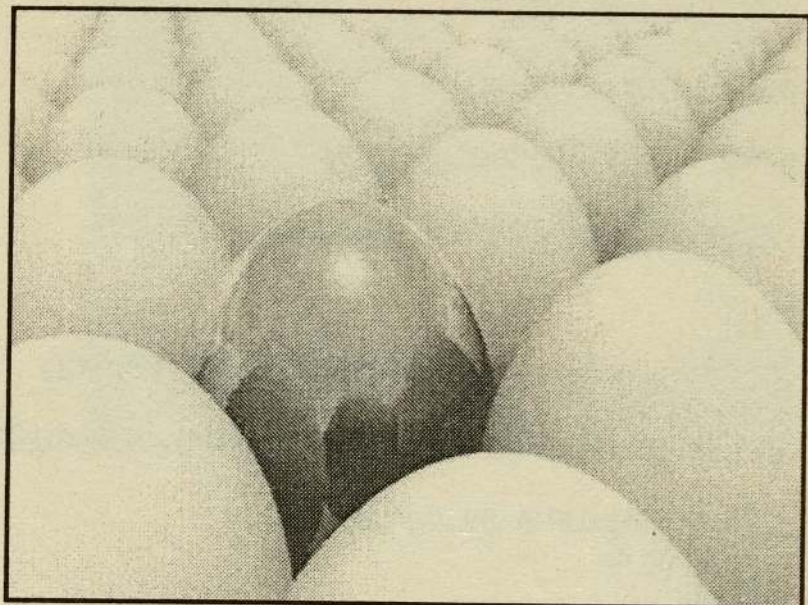
புத்தபகவான் பரிநிர்வாணமாயிருந்தார்

நான் நிர்வாணமேக

கண்களைப் பொத்திக் குப்புற விழுகிறேன்
 என் பிள்ளையின் பிள்ளையும்
 பிள்ளையின் பிள்ளையும்
 நிஷ்டையிலிருந்து எழுகிறபோது
 அதே என் வீட்டில்
 மீண்டும் யேசுநாதர் வீற்றிருப்பார்
 சிலுவையில் அறையவும்
 பைபிளில் புதைக்கவும்
 கபனிடப்பட்ட தேசமாய்க் கிடக்கும்
 என் உம்மத் மீது துளிர்ந்து
 மீளெழும் சிறுபுல்

2007 நவம்பர் 12

అవనాహం

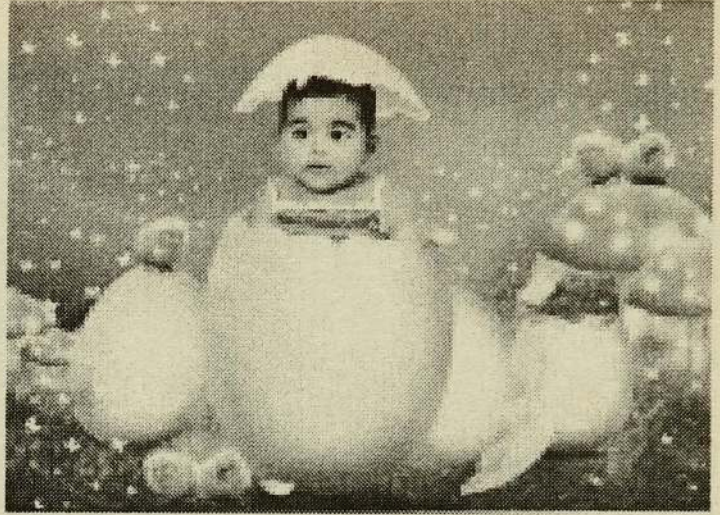

மனமுடந்த முடட

முடடையுடைந்து விடக்கூடாதென்பதில்
 சொற்களைக் கவனமாகவே
 அருக்குகிறேன்
 சொல்லும் சொல்லில் கிடக்கும் அடசரமும்
 தேனில் குழைந்தும்
 பாலில் தோய்ந்தும்
 ஈரலிப்புடன்தான் வியாபிக்கின்றன
 பொழுதெல்லாம்
 எனினும் உன்னிடமுள்ள சொற்கள்
 தேளாயும் அரவமாயும் எழுந்தாடுகையில்
 என் முடடை உடைந்து நஞ்சேறுகிறது
 தேனிலும் பாலிலும் சொற்களையடைத்த

என் பரம்பரையியல்பு
 நாணமேறி மெளனிக்கிறது
 அத்தகைய மெளனத் தருணங்களிலும்
 நீ
 ஆயிரம் முட்டைகளை உடைத்தெறிகறாய்
 முட்டைக் கூடைகளைச் சுமந்து செல்பவர்களே
 ஜாக்கிரதையாக நடவுங்கள்
 அவன்
 என்னை
 வார்த்தைகளற்ற சடமாய்க் கருதுகையில்
 என் மென்பஞ்சுச் சொற்களை இழந்து விடுகிறேன்
 அறியட்டும் அவன்
 என்னிடமும் வன் சொற்களுண்டு
 எறிந்தால் பொசுங்கிடுவான்
 எனினும் எறிவதில்லை
 ஏனெனில் நான் மனிதன் என்பதனால்

20007 ஜூன் 20

சுந்திரம்

என் மகள் படமொன்றை வரைகிறாள்
அது சூரியனாய் ஒளிர வேண்டுமென்கிறாள்
மகன்
சந்திரனாய் குளிர வேண்டுமென்கிறாள்
மனைவி
நடசத்திரங்களாக விரவ வேண்டுமென்கிறார்
உம்மா
மேகமாகத் திரள வேண்டுமென்கிறார்
வாப்பா
வானமாய் விரிய வேண்டுமென்கிறேன்
நான்
அது என் விருப்பம் என்றது
தூரிகை

2007 ஜூன் 27

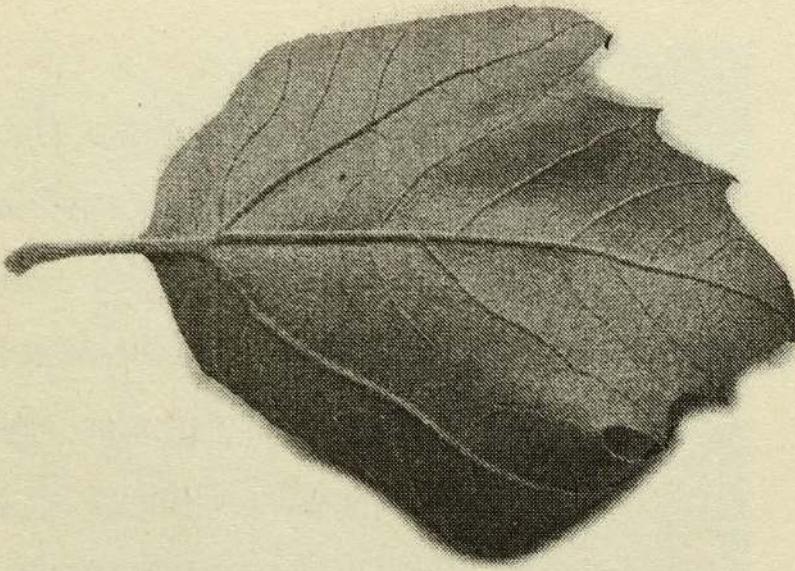

குரலற்ற பறவைகளின் விடுதலைப் பாடல்

பூர்வீகமும் இடிபாடாயான சவடுகளில்
 தொப்புள் கொடியும் அறா வண்ணம்
 தொன்ம வெளியில் சிறுகக் கரைந்து
 கரும் புள்ளியாய் படிகிறது மனசு
 மனசு சிறு பறவை
 உயிர்மை சொடரும் இருப்பை மீடக சிறகை தேடுகிறது
 வேரிழந்த கொப்புகளில் உறங்கும்
 குரலற்ற பறவைகளின் கேவலைக் காவிச் செல்ல
 சிறகுடையவனைக் கூவிற்று காலம்
 பாங்கொலியும் கலைந்த
 பள்ளிவாசல்களின் சிதைந்த மினாராக்களில் வீழ்ந்து
 ஸ்ஜீதிக்கிறது எல்லா வக்தும் நினைவு

காவுகொள்ளப்பட்ட குடிலினடியில்
 சிறகடிக்கிறது சேய்க்குஞ்சென பால்யம்
 சிறு பாதம் பதித்த முதல் மண்
 எமதுமாய் உணர்வில் உறைந்திற்று வேர் நீள்கவென
 பெயரறியாச் செடியொன்றும் வளர்ந்து
 முள்நீட்டி பரவத் தொடங்கிற்று
 பூர்வீகமும் இடிபாடாயான சுவடுகளில்
 இன்னமும் உயிரொட்டி நிற்கும் மென் மனசு
 விடுதலைப் பாடலை இசைத்தபடி
 குரலற்ற பறவைக் குழாத்தின் கனவைச் சுமந்து செல்ல
 சிறகுடையாரை அவாவுகிறது

2007 ஒக்டோபர் 10

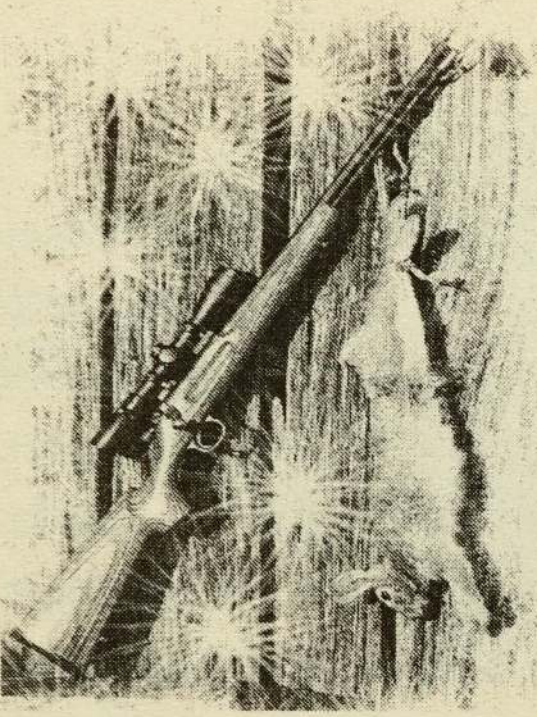

ஈன்ஈத் துயரும் காண்டலையும் ஡ெளனம்

துயருள் மீளும் வாழ்தல் குறித்து
 பேசுதல் தொடங்கா ஡ெளனத் தருணங்களிலும்
 ஈரமற்றுப் போகும் உயிர்ப்பை
 காஞ்சம் கனவு காண்டாயினும் நீர்ப்பிக்கொள்
 குடில்காவி அலைவுறும்
 அவலித்த வடசரங்களின் முடிவுறா நீட்சியில்
 களித்திருப்பு கைகூடுதல் எங்ஙனம் சொல்
 எல்லாத் துயரும் காண்டலையும்
 ஡ெளன வெளியில்
 எத்தகைய இலட்சியங்களைச் செதுக்கிற்று
 துவம்சம் செய்யப்பட்ட உன் வம்சம்
 வேரும் இற்றுப் போயிற்றதான பொழுது

வலிகளினால் அளவிடப்படும்
இற்றை வாழ்வு
நிறங்களாலற்றது குறித்தாவது
சிந்தித்ததுண்டா
மனசே நீ
ஒரு மெல்லிய உறுதிப்பாடடை
நெஞ்சுள் வரைதல் வேண்டுமென்றாவது
இரண்டாம் காற்று வெளி விரிகையில்
உன்னிடமும் கொஞ்சம் சிறகுகள் இருக்குமென்றாவது

2007 ஒக்டோபர் 20

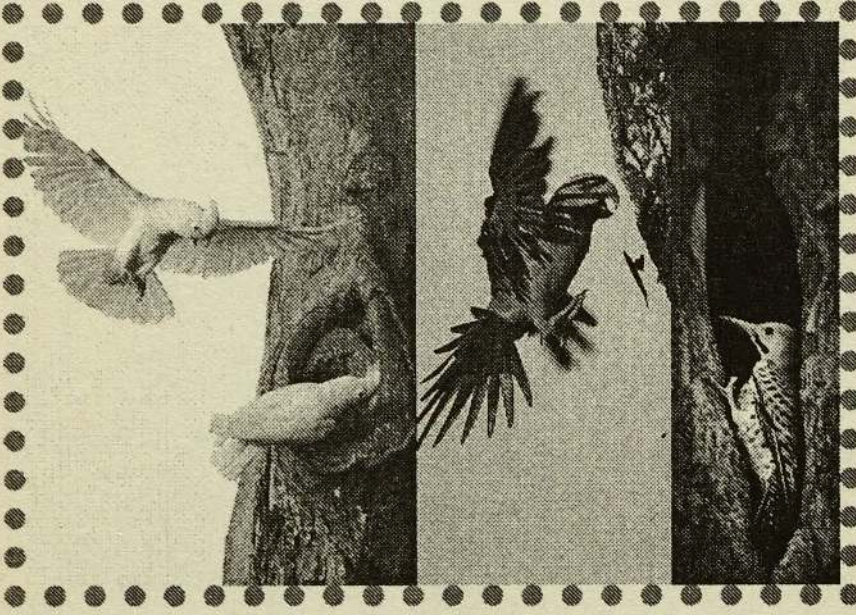
பூமியின் துறவு

கண்ணகியும் மாதவியும்
 துவக்கோடு அலைந்தார்கள்
 கோவலனைக் கண்டதும்
 முதலில் சுட்டாள்
 கண்ணகி தன்னைத்தானே
 சற்றைக்குள் உறைந்தவள்
 அதிர்ந்து போய் மீளவும் சுட்டாள்
 மாதவி கோவலனை
 எஞ்சிய வாழ்வில்
 துறவு பூண்டது
 பூமி

2007 டிசம்பர் 10

अन्याथा

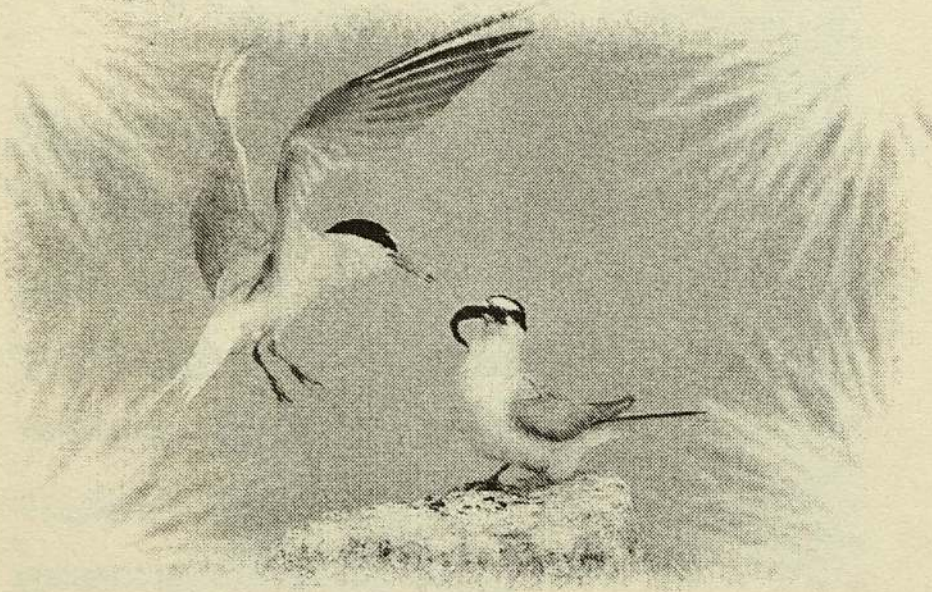

நான் எதிர்ப்பிசைக் குருவி

முற்றத்து நிழல்வாகைச் சிறு குருவி
 இசை பாடத் தொடங்குகிறது
 துப்பாக்கியோடும் ரத்தவாடையோடும்
 சூரியன் எழும் காலைப் பொழுதிலும்
 குருவி இசைக்கிறது
 இன பேதத்திலும் மொழி பேதத்திலும் ஊறி
 நிலவு வழிகையில்
 குருவியின் இசை காது கிழிக்கிறது
 நடசத்திரங்கள் சிலது உதிரவும்
 வானவில் வர்ணங்களைத் தொலைத்து நிற்கவும்
 குருவி இசைத்துக் கொண்டேயிருக்கிறது

மேகந் தீரண்டு மழை பெய்வதாகச் சொல்லி
வெள்ளத்தில் அள்ளிச் செல்கையில்
குருவி தனித்திருந்து குரல் நீட்குகிறது
அதிகார சிம்மம் கர்ஜித்தலிலும்
அடக்குதலுக்குள் குஞ்சுகள்
மாண்டுபோதலிலும்
குருவி குரல் கிழிந்து சாகாது
ஏனெனில்
நான் குருவி
எதிர்ப்பிசைக் குருவி

2008 ஏப்ரல் 05

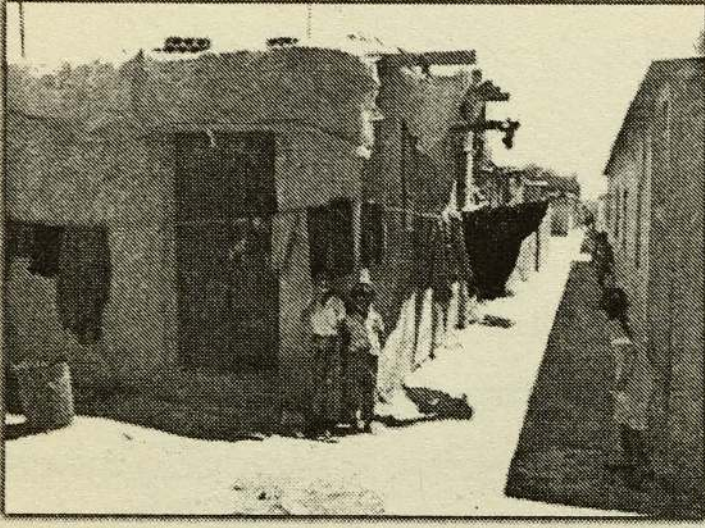

புலனற்று சமைந்த கல்லாய் கிடத்தல்

அதனது சொற்களும் அகோரம்
 சப்பிப் பீச்சிய
 கழிவின் நாற்றம் தாங்கவொண்ணாது
 என் செவிகளும் மழுங்கின
 அவிந்த விழிகளால் தீட்சண்யம் கூர்கையில்
 அதனது இலட்சியங்கள் பற்றியதான சேதி
 வெறுந்தாசாய்ப் படர்வுறும்
 அது அதனது அதிகார வெளியை வரைகிறது
 அதன் கீழ்
 புலனற்றுச் சமைந்த கல்லாய்க் கிடத்தல்
 சாத்தியமற்றது எனக்குள்

இன் சொல்லுமற்றதான அதனது குரல்குத்தி
 வருவுற்ற மென் நெஞ்சு
 பொத்தியே வைத்துள்ளேன் குறுங்கணம்
 வறண்ட சிறு பயிர்களையும் கவ்வி
 தன் உருப்பெருத்தலில் அக்கறைப்படுகையில்
 கடியுண்ட பயிர்களின் வாட்ட முகத்தை
 எங்ஙனம் வரையாது தவறும்
 என் மனம்
 அசுத்தங்களையே வாரியள்ளி
 அகமும் முகமும் பூசி
 வர்ணக் கனவு காட்டும்
 அதனது அதிகார வெளியில் உருகிப் போகாத
 புதிய இறக்கைகள் முளைத்தெழல் வேண்டுமினி

2008 ஜூன் 01

ஆபிரத்தோராவது கறக்ககபிள் உபிர்க்கும் விடுதலையின் பாடல்

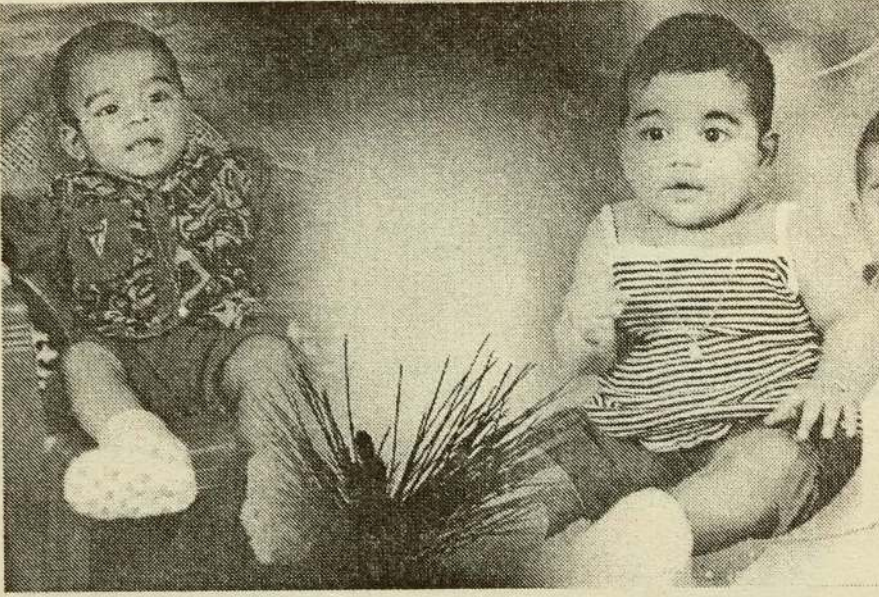
சொற்கள் குற்றுயிர்த்த வறள் வெளியில்
என் விடுதலையின் பாடல் அலைகிறது
கடலை முழுதாய்ப் பருகிய
சிறு குருவியின் திமிரோடு
பழைய முகாமின் குடிலில் குந்தி குரல் மீட்டியது
சொற்கள் இளந்தாரித்துத் திரிந்த
நம்பிக்கைகளுடன் கைகோர்த்துப் பறந்தது முந்தைநாள்

சொற்கள் குற்றுயிர்த்த வறள் வெளியில்
வீடுகள் பொரித்த குஞ்சின் முற்றத்தில்
வேரிட்டுக் கூவியது பாடல்
தன் பேரனின் பேரனுக்கும்

வீடொன்று பொரித்து விட்டதாக
 முந்தைநாள் முகாமில் முடங்கிய
 கிழட்டுக் குஞ்சு சொல்லிப் பிரவாகிக்க
 தலைகுனிந்து முறிந்து வீழ்ந்தது பாடல் விருடஷம்
 மண்ணிண் தொப்புள் கொடியுமறுத்து
 புதிதாய் வேரொட்டிக் கிளைத்தாய்
 நிமிர்ந்த செடிகளிடம்
 வேர் நீண்ட காலடியைத் தேடியதில்
 தோற்றுப்போனது என் விடுதலையின் பாடல்

காற்றைச் சபித்தபடி காதைப் பொத்தி
 முகங்குப்புறக் கிடக்கிறது பரம்பரைவெளி
 ஆயிரம் இறக்கைகளுடன் தாண்டிப் பறக்கின்ற
 என் விடுதலையின் புறா
 பிஞ்சுக்கால் முளைத்த முற்றத்து மண் பிசைந்து
 வீடு கட்டி மகிழ்வில் உறைகிறது
 பல்லாயிரம் தடவையென
 முகங்குப்புறக் கிடக்கும் பரம்பரை வெளியில்
 மறுபடியும் சொற்கள் மரணித்துப்போயின

2008 ஜூன் 10

நிலவு துளிர்்த்து சிமாவாசை கருகி

நிலவு துளிர்்த்து மடியில் கிடக்கிறது
வதனம் அள்ளிப் பருகி சந்தோசிக்கிறது
மனசு

நெடும் பொழுதாய் நெஞ்சம் குளிர்்த்திக்க
குதூகலம் காட்டிக் குழைவாய்
விழிநிறைய பூவெழுதும் மழலை

நீ

நீயே

என்னைத் தாலாட்டும் ஊஞ்சலாயினாய்
மெல்லக் கண்மூடி அயரும் கணங்களில்
என் ஆன்மாவுள் நுழைந்து

மெல்லென வருடி

புதுக் கீதமும் இசைக்கிராய்

மழலை தேன் சொல் தொட்டுத் தீட்டி
நீ

நீலவாய் துளிர்க்க
என் வானம் குளிர்ந்து போகிறது
நீ

மெல்ல இருட்ட
என் ஆகாயம் கருகிப் போகிறது
செல்லமே

நீ காலுதைக்கவும் மென்பூச் சிரிப்புதிர்க்கவுமான
வினாடிகளில்
மனசு மீளவும்

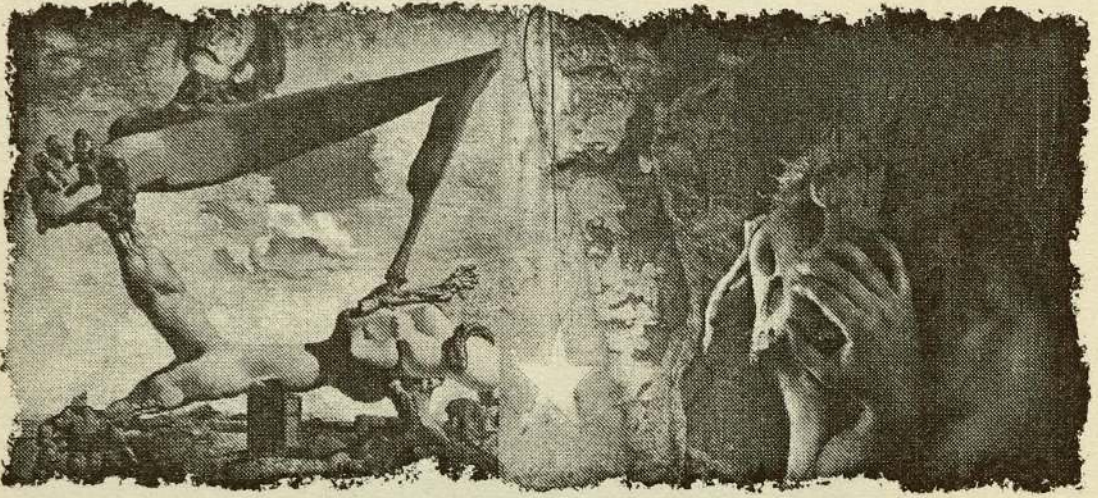
எல்லையில்லாப் பெரு வெளியாய் விரிகிறது
பூவே

நீ
என்னை எழுதும் போதெல்லாம்
வாசமுறுகிறேன்

நீ
என்னை வாசிக்கும் போதெல்லாம்
கவிதையாகிறேன்
வா

நிலவு பொறித்த பாடலொன்றை
பாடிக் கொண்டேயிரு
என் அமாவாசைகள் கருக

2008 ஜூன் 27

பின்னாலிருப்பவை பிசாசுகள் பற்றியவை

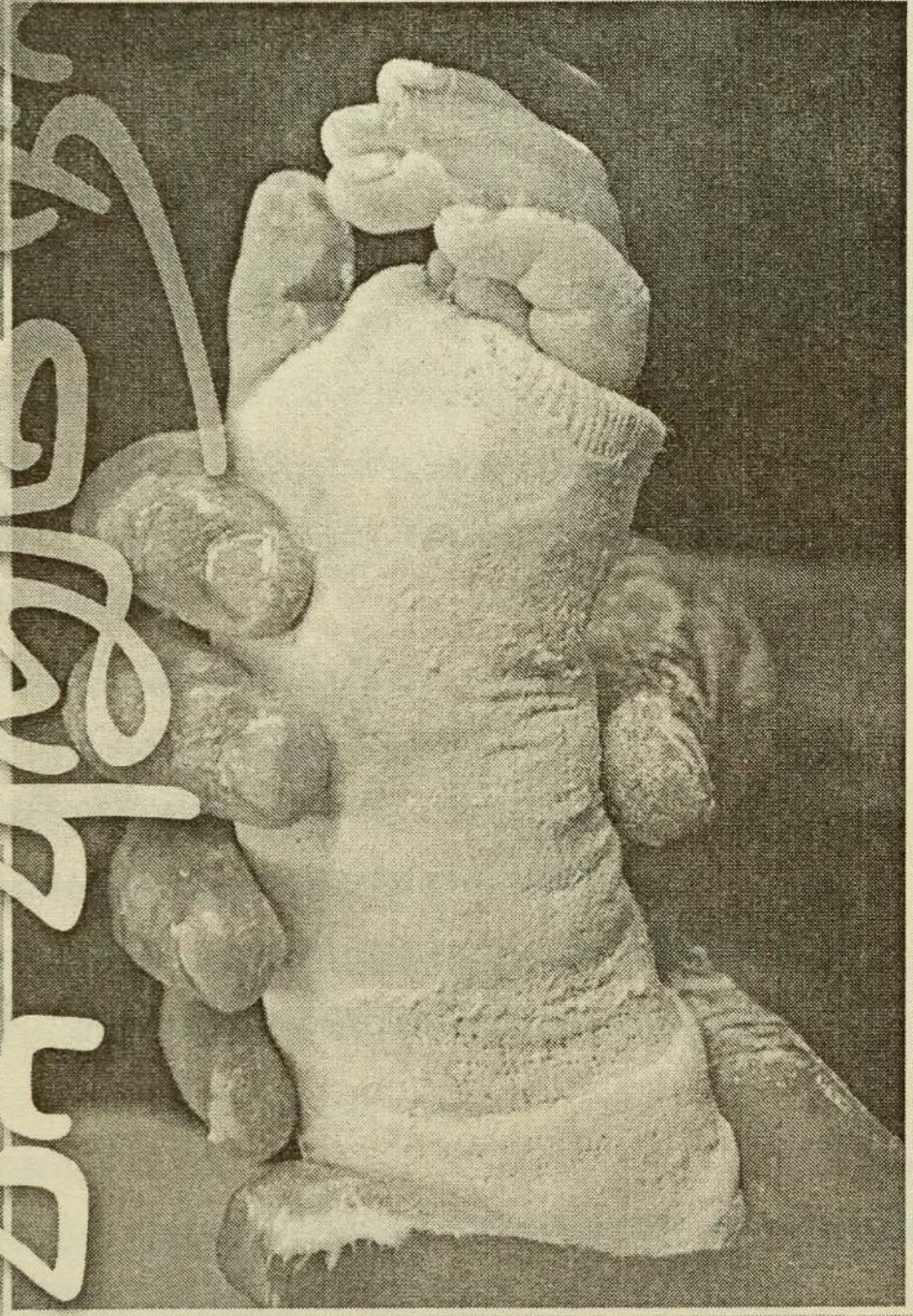
உக்கின வாள்கள் பொருதல் தொடங்கின
 வாளேந்திய புயங்களில் கொதிப்பேற்ற
 நெஞ்சுக்குள் நீலம் படர்ந்தன
 உனதும் எனதும் வாள்களுக்குப் பின்னால்
 உற்று நோக்கல் தவறியே தவறிகழத்தோம்
 உனது முகமோ எனது மனமோ இல்லவேயில்லை
 இல்லையென்பது தெளிந்த பிறகும்
 உக்கின
 உனது வாளும் எனது வாளும்
 பொருதல் தொடர்ந்தன
 வாள்கள் விதையாத முடிவிலி நாட்களில்
 நமதான உள்ளங்களில்

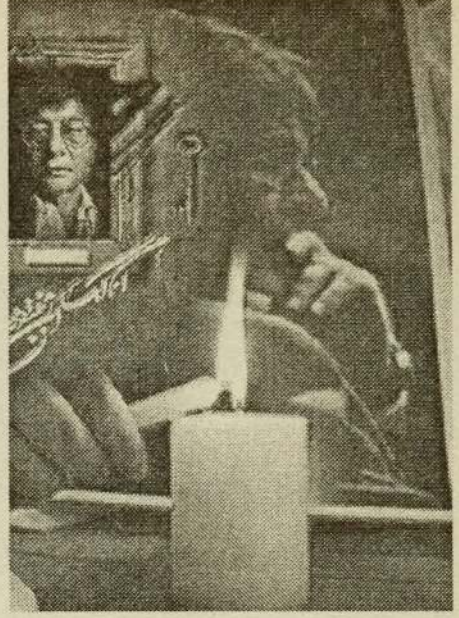
சமாதான ரேகைகள் படர்ந்தன
 அன்பால் சிலிர்த்தே வாழ்தல் கலந்தோம்
 உனது பிரேதத்தை நானும்
 எனது மையித்தை நீயுமாய் சுமந்து கொண்டோம்
 ஒரே குழியில் புதையவுமானோம்
 சுதந்திரத்தின் நாமமோதி
 தூய வாக்குகளே வேட்குக்களாயின
 இருள்மை கவ்விய கரும் பொழுதொன்றில்
 எங்கள் ஆத்மாக்களை கழுகுகள் சுமந்து பறந்தன
 அதிகார வெளி
 பிடரி சிலிர்த்து அடர்ந்திற்று
 புரவியின் கால்கள் கீழ் நசங்குண்டோம்
 மையித்தாய் நானும் பிரேதமாய் நீயுமாய்
 ஊரின் எல்லையில் உதறி வீசப்பட்டோம்
 உதறிய கைகளில் நிறம் மாறாத கொடூரத்துடன்
 பிசாசுகள் வெளிப்படத் தொடங்கின

2008 ஆகஸ்ட் 09

(கீழ்க்கு மாகாண சபைத் தேர்தல் காலத்தில் தமிழ் முஸ்லிம்
 இன முறுகலில் உயிர்நீத்தோர் நினைவுகளுக்காக)

అవగాహన

வீடு நீக்கப்பட்டவனின் விடுதலைப் பாடல்கள்

வேர் பிடுங்கப்பட்ட ஊர்களில்
ஆதிச் சொற்களால் கவிதை மூட்டியவனில்
விடுதலையின் அவாவுகை மொழி உறைவதேயில்லை
உயிரின் உணர்வில் உள்ளோரும் வீரியத்தின்
இரத்த கீதமாய் அது கிளர்வுற்றுப் படரும்

வீடு நீக்கப்பட்ட விடுதலையின் பாடகனே
அலைந்துழல்வின் நீட்சியில்
சிறகற்ற பறவையாய்
வானம் முழுவதும் இறக்கைகள் வரைந்தாய்
நீ
எழுதிய பாடல்கள்
அழிக்கப்பட்ட கிராமங்களின் விதைகளாயின

நீ

மூட்டிய தீயில்

கலீலியின் பறவைகள் உயிர்க்கின்றன

வீடு நீக்கப்பட்ட விடுதலையின் பாடகனே

பிர்வாவின் வயல் வெளிகளில்

உன் இரத்தம் தோய்ந்த கவிதைகள் விதைவுறும்

உன் கிராமத்து மல்பெரி மரத்தில்

உணர்வுகள் சடைக்க மீண்டும் எழுந்து பாடுவாய்

விடுதலையின் சொற்கள் தேய்வதேயில்லை

கைஹை.பாவின் வேர் நீண்ட காலடிகளில்

உன் கவிதைகள் ஊற்றெடுக்கும்

கலீலியின் காற்று வெளியில்

உன் மூச்சு சுதந்திரம் வாசிக்கும்

உன் சொற்களில் ஏறிப் பறக்க

ஆயிரம் ஆயிரம் வண்ணத்துப் பூச்சிகள்

காத்துக் கிடக்கும்

நீ

நாளை கிளைக்கும் ஒலிவம் தோப்பில்

பசுமை பூக்க சிலிர்த்தெழுவாய்

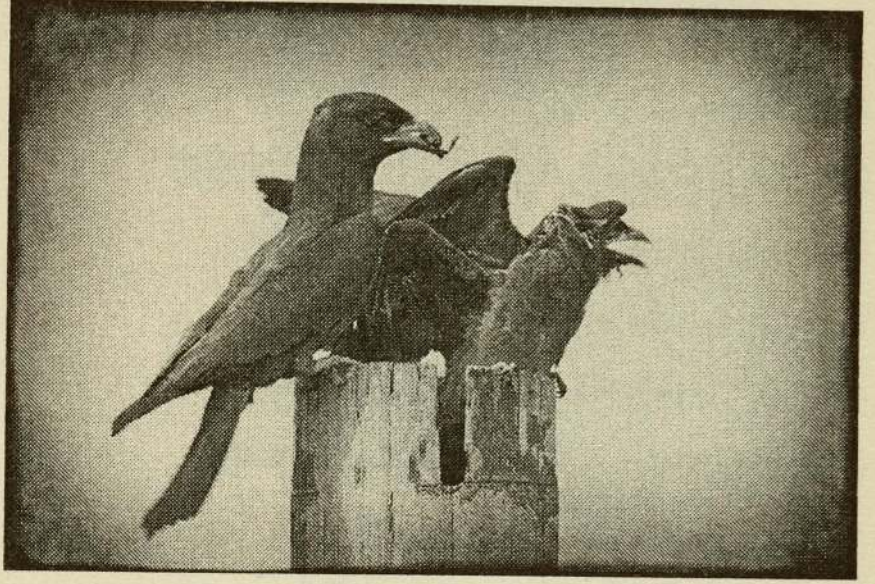
விடுதலையின் அவாவுகைமொழி உறைவதில்லை

எனது மொழி உனக்கான

விடுதலையின் பிரார்த்தனையில்

உறைந்து போயிற்று

2008 ஆகஸ்ட் 09

பறவையின் அவாவுதல்

முரணற்ற இணக்கமான தருணமொன்றில்
என் பறப்பு நிகழ்கிறது
சுற்றிலுமாய் சாந்தம் கவியும் குரல்களின்
அரவணைப்பில் தங்கிவிடுகிற மனசு
நித்தியமாய் ருசிக்கிறது ஜீவிதப் பிடிப்பை
சலனமெதுவுமற்றனவாய் முரண்பாடற்ற முகங்கள்
எங்கும் பிரகாசிக்க
அவற்றிலிடையிலான அவாவுகையில்
சுகந்திக்கிறது புன்னகை வெளி நெடுகிலுமாய்

முரணற்ற இணக்கமான தருணத்தின் மீது
ஒளிபரவ

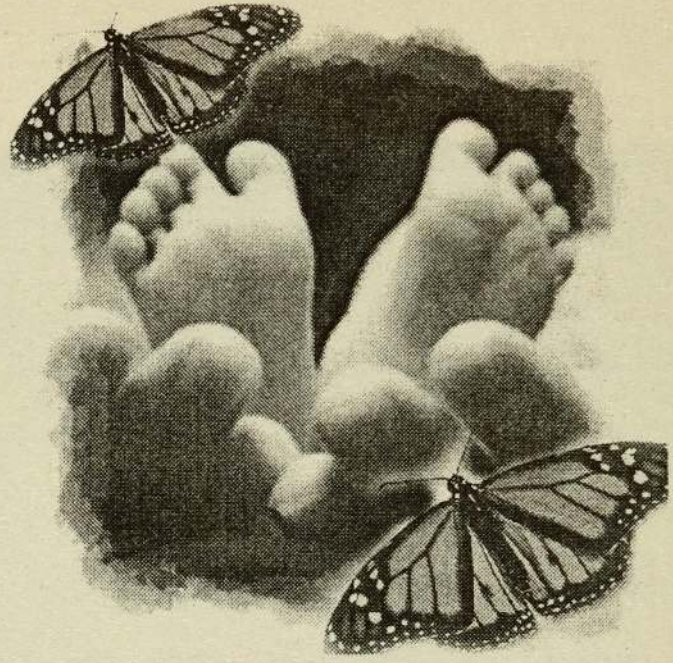
என் பறப்பு தொடர்கிறது
 மிக அபூர்வமான காற்று வெளியெழுந்து
 மெதுமெதுவாய் விரவ
 உள் நுகழுகிறேன்
 வாழ்வின் மீதான பெரு விருப்பை
 அள்ளிப் பருகிச் சந்தோஷிக்கவென்று
 காற்றைத் தடவி இறக்கைகள்
 மென் பஞ்சாய் விரிகின்றன
 இறக்கைகளிலிருந்து உதிர்கின்றன
 வெள்ளிநிறப் பூக்கள்

பூக்கள்

கொண்டுண்ட மென்தரையில்
 புதிதாய் மனசு முளைத்து ஆத்மாக்கள்
 உயிர்த் தெழுவதைக் காண்கின்றேன்

முரணற்ற இணக்கமான தருணமொன்றில்
 என் பறப்பு மீள்கையில்
 வேர் நீட்டிய காலடியில் தங்கிவிட
 அவாவுகிறது என் மனசும்

2008 செப்டெம்பர் 07

புராதன அமைதியின் காலவக்குத் திரும்புதல்

காலடியில் அமைதியைப் புதைத்து விட்டு
 மேலெழுந்து நடக்கிறது காலம்
 காலத்தின் தூசு அடர்ந்து
 நிறமற்றுப் போகிறது தின வாழ்வு
 நிம்மதியைத் தொலைக்கும் கொடூரத்துடன் தான்
 விடிகின்றன ஒவ்வொரு காலையும்
 ஒவ்வொரு விதமாய்
 ஒரு குருவியின் மரணச் செய்தியுடனோ
 சூரியனின் சிதைவுடனோ

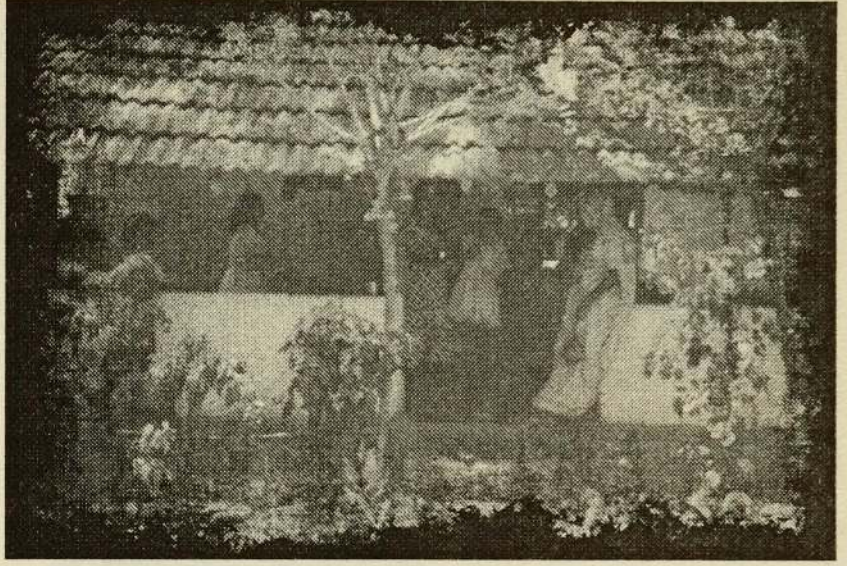
ஒரு கணம்
 புராதன அமைதியின் மெலிதான புவொன்று
 சுதந்திரித்துப் பறக்கிறது

வண்ணத்துப்பூச்சி சிறகுகளுடன்
என் மனசில்
தனிந்திருந்தபடி குதூகலிக்கிறது
புராதன அதிகாலையின் அமைதியை

அற்றுப் போய்விட்டதே
அன்பு கலந்தொரு அழகிய விடியல்
வயல் வெளியின் குளிர் காற்றாய்
உயிரை வருடி வசந்திக்கும்
காலைப் பொழுதின் வரைபடத்தை வரைகிறது
வண்ணத்துப்பூச்சிச் சிறகுகளாய் பூ
அமைதி
நிரந்தரமற்றுப் போகையில்
புராதன அதிகாலையிலேயே தங்கிவிட
சித்தம் கொள்கின்றன
என் மனசும் பூவும்
வண்ணத்துப்பூச்சிச் சிறகுகளும்

நிகழ்காலச் சூரியனைச் சபித்தபடி
காலடியில் அமைதியை நசுக்கிவிட்டு
இரத்தச் சிவப்பாய் உயிர்க் காவுதலில்
விடிந்து தொலைகின்றன ஆயிரம் இரவுகள்

2008 ஒக்டோபர் 10

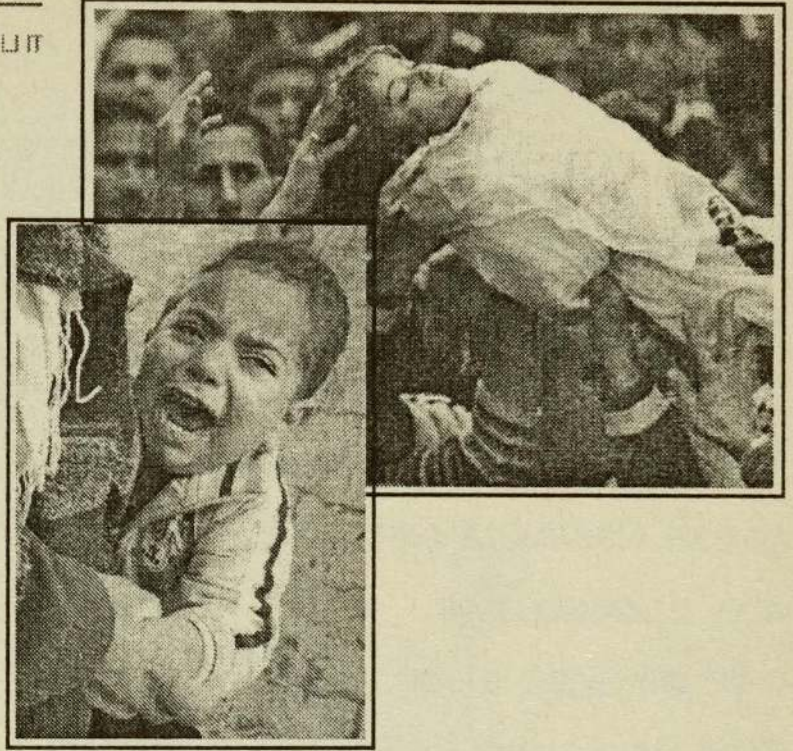

வீடுடயானின் கதை

காலடியிலும் கமக்கட்டு இருக்கிலும்
 தலையிலுமாய் வீடுகள் குவிந்து விட்டன
 விளையாட்டுப் பிள்ளைகள் போல
 நீ
 குதூகலிக்கிறாய்
 ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும்
 புதுமாதிரியாய் அலங்கரிப்புச் செய்கிறாய்
 வீடுகளின் புதுமை கண்டு
 பெருமிதப்படுகிறது உன் பரம்பரை
 தமது இருப்பையும் அவற்றுள் திணித்து விட்டு
 நிம்மதியடையலாம்
 இரட்டிப்பு மகிழ்வில் நீயும்

வீடுகளைச் சுமந்து செல்பவனே
 உனக்கேயுரித்தான உண்மையான வீடு
 அதோ
 இடிபாட்டின் இடை நசங்கி
 பூர்வீக வேரிலிருந்தும் கனன்று விழாதபடி
 தன் இருப்பை அவாவிக் கிடக்கிறது
 காலடியிலும் கமக்கட்டு இருக்கிலுமான
 வீடுகள் சிதறிவிழ
 உண்மை வீட்டைத் தேடிச் செல்கிறது
 ஒற்றைக் காலடி

2008 ஒக்டோபர் 28

ஒளிவம் சிறகுகள்

இருளின் விசர்ப்பற்கள்
 காஸாவின் கடைசிக் கதிர்களையும் கவ்வின்
 ராத்திரியின் முகத்தில்
 இளம் சொட்டுப் பூக்கள் ஒவ்வொன்றாய் உதிர
 லைலா
 அதனிடை எதனைத் தேடுகிறாய் நீ
 உனது ஆதிச் சொற்களும்
 விடுதலையின் குரலை வரைந்தபடி மீளவும் நீள
 ஒவ்வொரு விடிபொழுதும்
 அல்லாஹ்வின் பெயர் சொல்லியெழும் குத்ஸின் வாசலில்
 வெடிகளாய் குரைக்கும் யூதத்தின் வேரறுக்க

நீயும் கிளர்ந்தாய்

லைலா

நாளையும் இளம் சிவப்பு பூக்கள் உதிரல்கூடும்

நீயும் இரத்தம் தோய்ந்த வெள்ளாடையில்

துக்கிச் செல்லப்படலாமெனின்

உன் உணர்வுகளை

எதிரி எங்ஙனம் கபனிடல் கூடும்

ஆதிச் சொற்களில் துளிர்க்கும்

அந்தமற்ற விடுதலையின் கீதத்தை இசைத்தபடி

எனதும் உனதுமான பாட்டனின் பாட்டனின் வன் நிலம்

அடிவேர் வரை மீளுதல் வேண்டும்

விடுதலையின் சொற்கள் தேய்வதேயில்லை

உன் வயதொத்த தோழியர் வேர்களைத் தேடுவர்

இருளின் ஆக்கிரமிப்பின் மேல்

நாளாக்கான விடுதலையைச் செதுக்க

லைலா

வசமிழந்து போகாத

உன் ஒலிவம் தோப்பிலும் கைத்தூன் வயல்களிலும்

சிறகு சிலிர்க்கப் பறப்பாய்

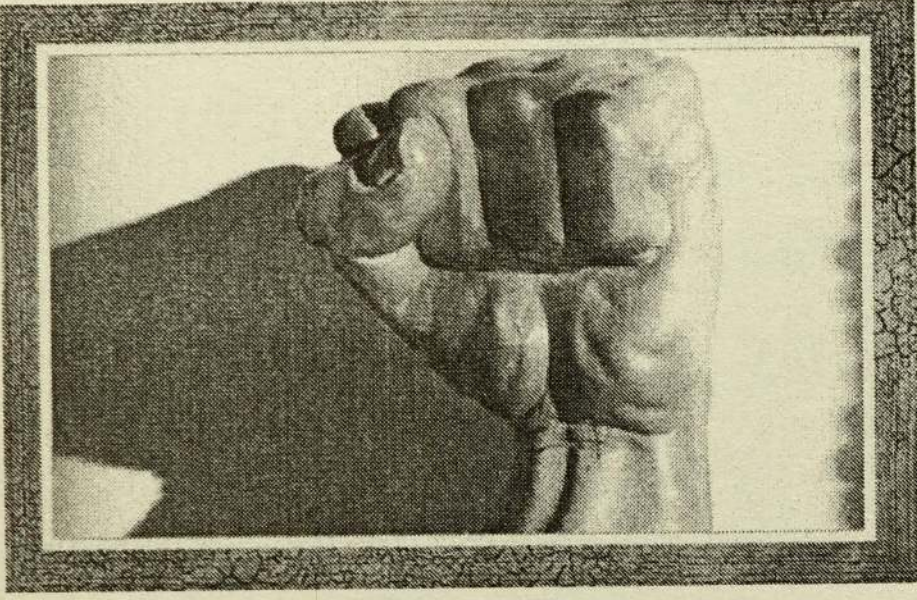
2008 டிசம்பர் 10

அவ்வாறு

ASATUR KATHIRY

விடுதலை

சிறு புல்லும் உயிர்ப்பற்ற

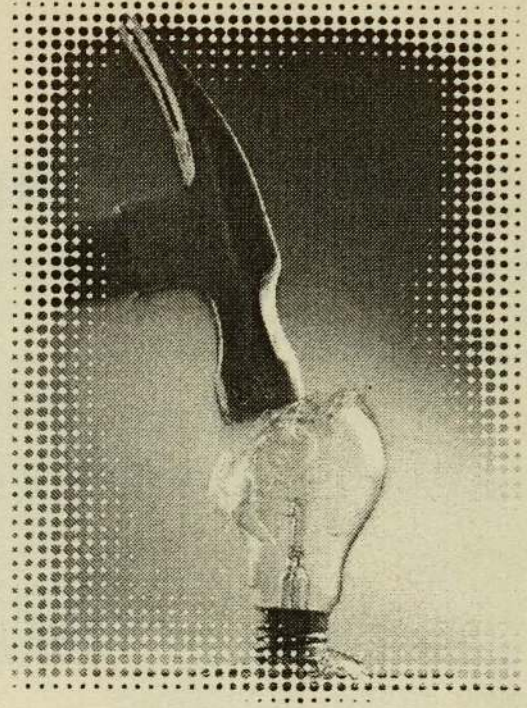
பாழ்வனத்தில்

சிடடுக்குருவி

துர்ப்பாடலை இசைத்தபடி மீண்டும் அலைகிறது

கனவில் ஒரு பிடியள்ளி

2008 டிசம்பர் 20

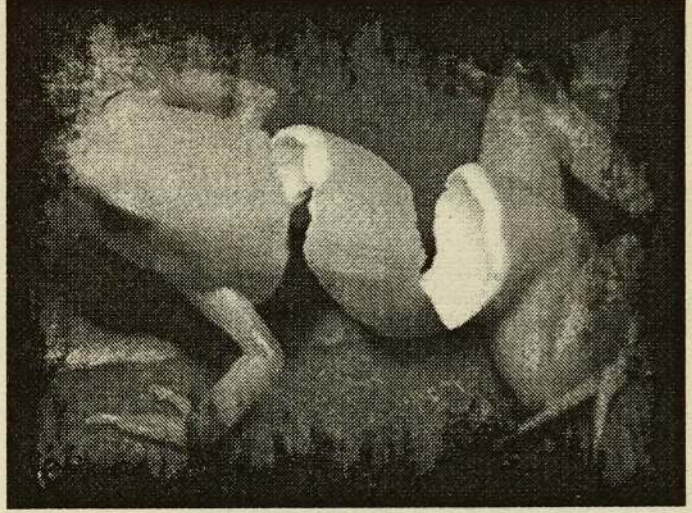
தலைக்கு மேல் வன்முறை

அகோரப் பற்களுடன் வாய் பிளக்க
 உயிர் பதற இழுத்துச் செல்லப்படுகிறேன் உள்ளே
 எனக்கொரு உலகம் பரிசளிக்கப்படுகிறது
 காலூன்றவும் கனவுகள் வரையவும்
 நிலமற்றதான் பொழுது
 தலைக்கு மேல் வன்முறையாக இறங்குகிறது
 அதிகாரத்தின் உக்கிரம்

என் காதுகளிலும்
 பொய்க்கால் முளைத்த ஊடகப் புரவி
 புழுதி கிளப்பிப் பறக்கிறது
 நாசித் துவாரங்களில் ஓட்கிறது
 அதிகார வெளி அசுத்திகரித்த காற்று

குரல்வளையும் வெட்டுண்டு சிரசு தொங்க
 கழுகுகள் புணர்ந்து பெருத்தன விலைவாசி
 என் கண்களும் சிதைய
 நான் வாசிக்கவும் நேசிக்கவுமற்றுப் போனேன்
 பிரவாகித்துப் பொங்கிடுமொரு வாழ்வை
 இனியும்
 புலனற்றுச் சடமாய் கிடத்தல்
 விதியாயிற்று நெடுகிலும்
 நிலத்துண்டும் இற்றுப்போன ஜீவிதத்தில்
 வன்முறையாய்
 அடுத்த தலைமுறைக்குப் பரிசளிக்க
 என் கைகளில் திணிக்கப்படுகிறது
 வாக்கோலையாய் படலோலை வாக்குச் சீட்டு

2009 பெப்ரவரி 04

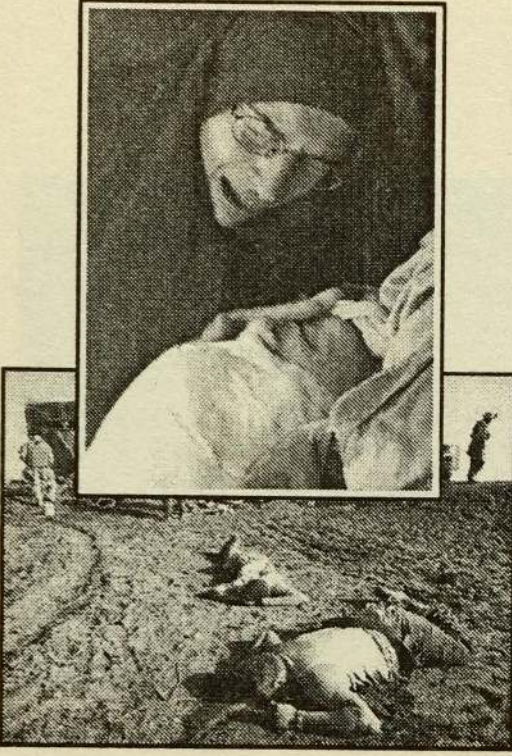

நுணல்வாய்

இரவிரவாய்க் கத்திக் கிடந்தன
புலர்ந்த பின்
வயிறு கிழிந்து செத்துக் கிடந்தன
மழை மீது தப்பு என்ன?

2009 பெப்ரவரி 25

10408

ஈமபித்துக்களால் ஈழுதப்படும் விடுதலை

இருளின் விச நாவை நீட்டி

படமெடுத்தாடுகிறாய்

யூத சர்ப்பமே

காஸாவின் கற்பத்தில் வீறிரும்

விடுதலையின் வேர்ச் சொற்களில் வதையுறுவாய்

நீ ஊர்ந்து திரியவும் நிலத்துண்டற்றவன்

அரபு வேரில் பருகியே

உயிர் நீண்டவன்

யூதப் பூதமே

நொருங்கிப் பிரவாகிக்கும் உணர்வுகளின்
 சிதறலில்
 மீளவும் உயிர் துடிக்கிறது
 என் விருதலையின் ஆதிச் சொற்களில்
 இந்திபாழா இன்னொரு தயணம்
 எழுந்து கூவுகையில்
 உன் ஆக்கிரமிப்பின் அதிகார வெளி
 தூசுறும்

நாளையும் இருட்டலாம்
 விச நாவை நீட்டிப் படமெடுத்தாடலாமென
 நப்பாசையில் நீ
 என் உணர்வுகளை எங்ஙனம் தீண்டுவாய்
 ஒலிவம் சிறுகுகளால் எமக்கான
 வானத்தை வரையவும்
 கைத்துன் விதைகளால் எமக்கான
 நிலத்தை விதையிடவுமாக
 கபனிடப்பட்ட தேசத்தின்
 வேரில்
 மையித்துக்கள் விருதலையை
 எழுதிச் செல்கையில்

2009 பெப்ரவரி 15

கிய்பிணை அவாவுத்

இரண்டு கால்களையும்
 என் மென்மண்ணிலூன்றி
 இரு கைகளாலும் வானத்தை அவாவிய படி
 நிமிர்ந்து நின்றே இசைப்பேன்
 நிலவு மீதான பாடலொன்றை
 சொல்,
 உனதும் உனது எதிரியினதும்
 நிராயுதங்களையே நான் அவாவுவதாய்
 சொல்

ஆயுதங்கள் சம்பவிக்கும்
 இடர் கவிந்த யுகத்தின்

குழியில் கிடத்தல் விதியாயிற்று
 இற்றை வரைச் சவமாய்
 குழியைச் சுற்றிலுமாய் சவவெளியில்
 எனதும் மீள முடியாக் கனாக்களும்
 இளமைக்கால ஓவியங்களும்
 வாழ்வின் வர்ண நிறங்களும்
 எலும்புக் கூடாயும் ஆவியாயும் அலைகின்றன
 அவாவின் மீதத்தில்

சொல்

நான்

உனதும் உனது எதிரியினதும்
 நிராயுதங்களையே அவாவுவதாய்ச் சொல்

நேற்றும்தான்

பேய்களின் கூத்துப் பரணியில்
 தானும் இறக்கை கருகிச் செத்ததாய்
 என் அயல் வீட்டுக் குருவி
 கனவில் சொல்லிய இரவில்
 எண்ணிக்கை அளவற்ற குருவிகள்
 உயிரீந்து வீழ்ந்தன கனவும் கலக்கமுற

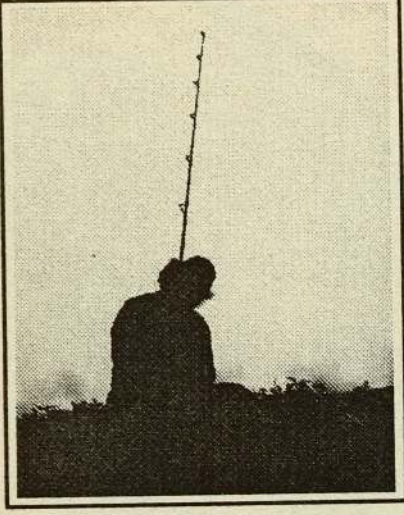
கிழட்டுப் பேய்கள் காய்ச்சிய கூழை
 அள்ளி ருசித்துக் கொண்டாடின
 சில கழுகுகளும் சிறகற்ற மரங்கொத்திகளும்
 உயிரீந்து வீழ்ந்தன குருவிகள்
 அவாக்களையும் ஓவியங்களையும்
 வர்ணங்களையும் எங்கு பரவினவோ
 சொல்
 அவைகளுக்காகவும் கூவுகிறேன்

நான்
 உனதும் உன் எதிரியினதும் எவனினதும்
 எல்லாத் திசையினதும்
 வெண்ணிறப் பூக்களையே
 அவாவுவதாய்ச் சொல்

2009 மார்ச் 22

అవగాహన

உள்முகங்கள்

தேநீர் கோப்பையைத் தந்துவிட்டுச் செல்கிறாள்
 சுடச் சுடப் பருகுகிறேன்
 மாலை அயர்வில் இதமாகிறது மனசு
 தேநீரை ருசிக்கையில்
 தேயிலைத் தோட்டத்தில் சிந்திய சாயம் உறைந்த
 மலையுச்சிக் கொழுந்து வெயில் கொதிக்கிறது
 உதட்டில் இதம் கருகிப்போக
 கரும்பு வனத்தில்
 சாறாய்ப் பிழிந்த உழைப்பின் சக்கை
 துயராய்க் கசக்கிறது
 என் கோப்பைக்குள் இறங்குகிறது
 வாழ்தலின் யதார்த்தம்

வெறும் கோப்பையை எடுத்துச் செல்கிறாள்
 மனைவி
 முகத்தில் அயர்வின் சாயல்

2009 மே 01

துயர் கவியும் உயிர் மீதான பாடல்

ஏழாயிரத்து சொச்ச தினங்களாய்
 துயர் கவியும் பாடலொன்றை
 இசைத்தபடி அலைந்தாய்
 ஈற்றிலொரு நாள்
 வறுமைக் கயிறு குரல் வளை நசுக்கிற்று
 உன் கீதம் இறக்கையில்
 சிறகுகள் கனன்று சிதிலங்களாகி
 உணர்வுகள் வியாபிப்பதையும்
 பாராமுகங்களில் அறைந்து உறைவதையும்
 அகமுறுகிறேன்

பொதுசன நூலகம்

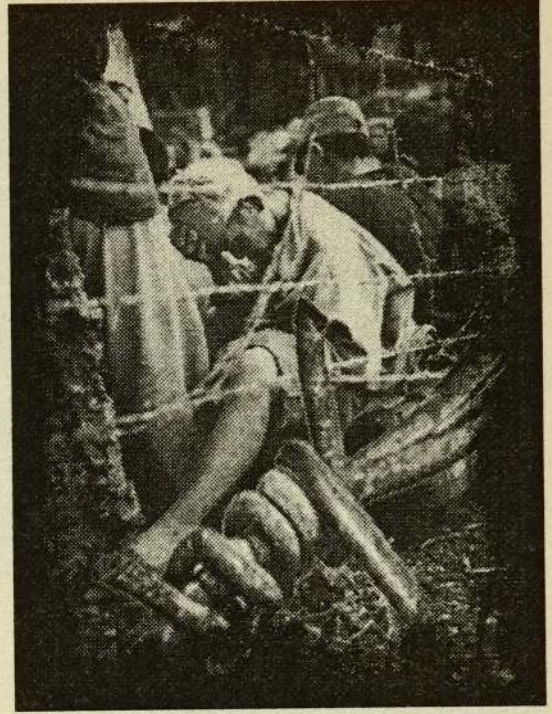
யு. என். சுவாமிநாதன்

1985 ஏப்ரல் 15

உன் எதிர்ப்பிசையின் கீழ்
புயலும் அடங்கலாமினி
இருபதாவது வடசரமாவது
உன் மகன் மண் ஏகுவான்
உன் துயர் கவியும் பாடல்
மெல்லிய புன்னகையுடன்
வெளியெங்கும் பரவுவதை அப்போது
அவன் கேட்டிருத்தல் கூடும்

2009 ஜூலை 16

(கற்பிடடி அகதி முகாமொன்றில் தூக்கிலிடடு தற்கொலை
செய்து கொண்ட தாயொருத்தியின் நினைவுகளுக்கு)

கிருஸ்வனியும் நானாய சூரியனும்

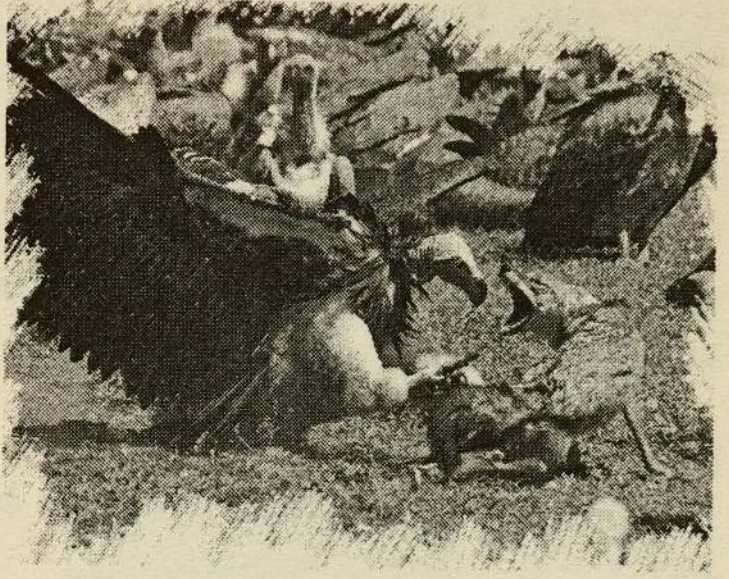
முடகம்பிகளினாலானது
வாழ்தலின் எல்லை
அற்றைக் காத்திருந்த இலக்குகள் தொலைந்தன
உயிரீந்து வளர்த்ததான
சூரியனும் கருகிச் செத்திற்று
இருளிடம் கையேந்திப் பயனென்ன இனி
காற்றிடம் கேட்கலாமெனில்
அசுத்தமேறி நாற்றமடிக்கிறது
திசைகளும் கண் பொத்தி மறைகின்றன
முடகம்பிக்குள் சிறைப்புற்ற
வாழ்தலின் எல்லை விரிவதெங்ஙனம்

படர்வுறும் முடகம்பிச் செடி
 கிளைப்பதில்லை துளிர்ப்பதில்லை
 காய்ப்பதில்லை கனிவதுமில்லையெனின்
 குயிலாய்க் கூவித் தோப்பாகும்
 கனவுகளுமற்றுப் போக
 குரல் கிழிந்து தொங்குகிறது
 முடகம்பி வேலிகளில்
 முகாமில் என் பேரன்
 சிறு துரும்பெடுத்து
 புதிதாய் சூரியனை வரைதல் கூடும்

அந்தச் சூரியப் புறாவெழுந்து
 வாழ்தலை பொழிதல் வேண்டுகினி

2009 ஆகஸ்ட் 09

(வவுனியா அகதி முகாம்களில் இடருறும் வன்னி
 மக்களின் நினைவுகளுக்கு)

ஆவியும் முன்று பூக்களும் கழுஞ்சீ சிறுக்களும்

தூக்கமற்றுப்போன நடுநிசியில் எழுதுகிறேன்
 ஒற்றையறை வாழ்தலில்
 என்னோடு சங்கமித்துப்போன
 பூக்கள் ஆழ்ந்து சயனிக்க
 என் ஆவி கனன்று வெளியில் எங்கேயோ
 தொலைவு வரை தொலைந்து மீள்கிறது
 நிசப்தம் கவ்விய இருட போர்வையில்
 சப்திக்கிறது ஆவி
 அதனுள் புதைந்ததான
 அவாக்களையும் அதிகனாக்களையும்

எவரறிவர்

தூக்கமற்றுப்போன நடுநிசியில் மீண்டும் எழுதுகிறேன்

துயர் மண்டுதல் வாழ்தலின் நியதியெனில்

துயரினும் துயராய் வந்தமர்கின்றன

கழுகுகள்

ஆயிரத்து ரெண்டாவது சிறுகுகளையும் விரித்தெழுந்து

மெல்ல இருட போர்வையுள்ளிருந்து

வெளியேறுகிறது ஆவி

சயனித்துக் கிடக்கும்

பூக்கள் மீதினும் அன்பை அள்ளிப் பூசியபடி

ஆவி புறப்படுகிறது

இனிக் கழுகுகள்

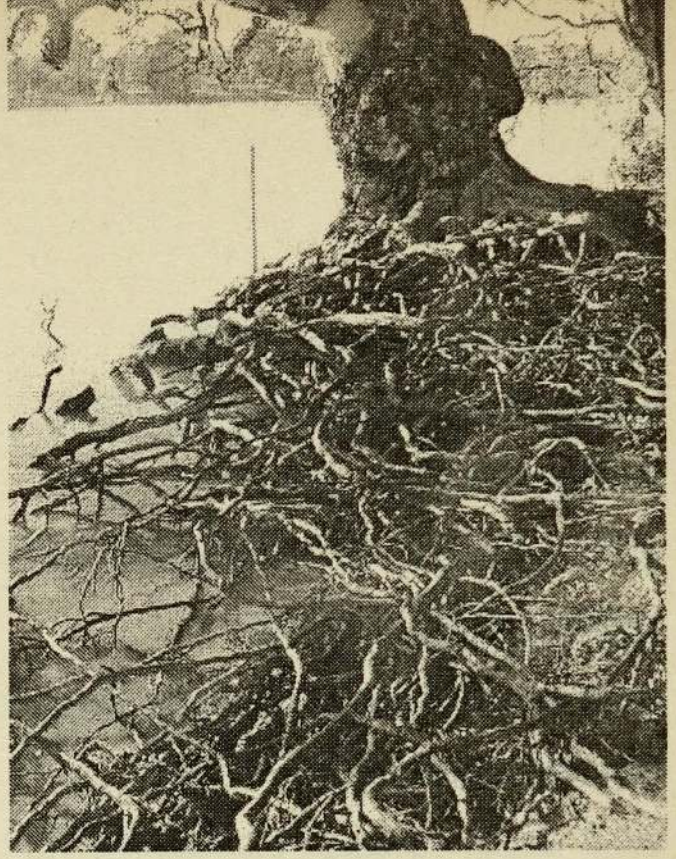
ஆயிரத்து மூன்றாவது சிறகாலும் பறந்தெழலாம்

என் பூக்கள் மீதில் தன் முடகுகளையும் பாய்ச்சலாம்

என் ஆவி மீது கவியும்

மூன்று பூவினதும் மூச்சு தீயாகிவிடும்

2009 ஆகஸ்ட் 14

புதிய வேர்களால் சூதல்

தேசப்படத்தின் எங்கோ ஒரு முகையில்
தொலைந்துவிட்ட சிறு புள்ளியல்ல
நீ இழந்தவற்றுள்
உன்னதமானது உனது ஊரும் ஊரினது நிகைதல்களும்
நீசூற்றுப் போல

வெறுமையால் வெளியேற்றப்பட்டது
உனதான இருப்பு
உசுப்பிவிடச் சிதறிய சருகுகளாய்
அள்ளுண்டு எல்லாத் திக்கும்

அலைந்துழல்வு தொடர்ந்திற்று
முடிவிலியாய் முகவரியற்றதாயிற்று

நீ
எதிர்பார்த்ததே இல்லை
சோகங்களிலும் துயரமானது விரட்டியடிப்பு
இரு தசாப்தங்களாய்
இடர் கவிய வாழ்ந்து தொலைந்தாய்

நீ
எதிர்பார்த்ததே இல்லை
மகிழ்தலிலும் மகிழ்வாய் மீளமர்வு
சிறு குருவியாய் வந்தமர்கிறது
உன் மனசு சிறகடிக்க

கண் மூடித் திறப்பதற்குள் நிகழ்ந்தாயிற்று

நீ
கனவிலும்
கண்டிரா காட்சியது
உன்
பிரார்த்தனையில் வலிமைமுன்
உன்னைத் துரத்திய புயல் அடங்கிற்று

மனசின் முளையில் துளிர்க்கிறது
 புதியதொரு வேர்
 மண்ணின் வியர்வையூற்றி விளைந்தவனே
 ஊர் போகும் ஆவலின்
 கனவுகளும் ஆசைகளும்
 எதிர்பார்ப்புகளும் கூர்கின்றன

ஊர் பற்றிய படத்தை வரையத் தொடங்குகிறாய்
 உன்னைப் போல்
 அவரவரிடமும் வரைபடங்கள் முளைக்கின்றன

எல்லா வரைபடங்களையும் கலந்தொரு
 புதிய வரைபடம் செய்தல் வேண்டுமினி

ஓர் அமீரின் கீழ் ஒரே ஜமாஅத்தாய்
 புதிய வேர்களால் ஆதலுக்காய்

நாளை பிறை விருட்சமொன்று வியாபிக்கையில்
 பூர்வீகத்தின் வேரும் பூரிக்கலாமினி

2009 ஒக்டோபர் 05

10408

பொதுசன நூலகம்

யாழ்ப்பாணம்.

விசேட கோவைகள் பகுதி

(மல்கை (மல்கர்)பாழ்னி கல்கைகளில்
 தாகம், ஏகம், அதருத், தியர் மல்கு ய
 லாழ்லு பர்நிய கோலங்கள்
 கல்கா இலகலகலக இருந்தாலும்
 லாழ்லுனி மீதான ஈகக்காதலையும்
 நுள்ளித்தையும் நுழ்ச்சிக்கையுடன்
 அவர் எங்களுக்குத் தருகிறார்

அவருக்குரிய மகவும் அமகான
 கல்கைக் கோலம் என்னவென்றால்
 பாரத கூர்யது போல
 'உரு வுருதலையாக நிற்கும்
 ஒரு சிலகீ குருவ' முகம் தான்.

அவருடைய இனிய மொழியில் சொல்வதானால்
 அவர் ஊர் எதிர்ப்பிசைக் குருவ
 நல்ல கல்குனி எதிர்ப்பிசைக் குருவயாக அளிந்
 தத்தோடிக் குருவயாகலா
 இடுக்க முடி யும்?

ISBN 978-955-0280-00-1